

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 122 / IV legislatura / Setè període

Dijous, 20 d'abril de 1995

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 69

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre el finançament dels serveis socials (Reg. 25045) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Barenys (S)* (p. 6781).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 6782).

Rèplica: *Sra. Barenys (S)* (p. 6783).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6784).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'ús del català en l'ensenyament universitari (Reg. 25153) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (M)* (p. 6784).

Resposta: *conseller d'Ensenyament* (p. 6786).

Rèplica: *Sr. Reguant (M)* (p. 6787).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6788).

El Sr. Reguant (M) intervé per contradiccions (p. 6788).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris (Reg. 27086) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Oliart (S)* (p. 6789).

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, d'addició)

Torn a favor: Sr. Orriols (CiU) (p. 6790).

Posició dels grups no esmenants: Sr. Reguant (M) (p. 6791), Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 6791), Sr. Fuentes (IC) (p. 6791) i Sr. Rodri (ERC) (p. 6792).

Posició del grup presentant: Sr. Oliart (S) (p. 6793).

Posició del grup esmenant: Sr. Orriols (CIU) (p. 6793).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 6794).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les divisions administratives territorials de Catalunya (Reg. 21473) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Farrés (IC) (p. 6794).

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 6795), Sr. Ariza (P) (p. 6795), Sr. Benach (ERC) (p. 6795), Sr. Manuel Nadal (S) (p. 6795) i Sr. Pont (CiU) (p. 6796).

El Sr. Farrés (IC) intervé per retirar una frase del text (p. 6797).

El Sr. Farrés (IC) (p. 6797), el Sr. Manuel Nadal (S) (p. 6797) i el Sr. Pont (CiU) (p. 6797) intervenen per contradiccions.

Votació: *aprovada per 72 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció* (p. 6797).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la planificació faminilar (Reg. 23238) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sra. Utgés (S) (p. 6797).

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 6798), Sr. Ariza (P) (p. 6798), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6799) i Sr. Benach (ERC) (p. 6800)

El Sr. Ariza (P) (p. 6800) i el Sr. Benach (ERC) (p. 6800) intervenen per contradiccions.

Posició del G. P. de Convergència i Unió : Sra. Vendrell (CiU) (p. 6800).

Votació: *rebutjada per 21 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 6801).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política d'immigració a Catalunya, amb especial referència al Pla interdepartamental d'immigració (Reg. 27251) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6801).

Esmena del G. Mixt (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: Sr. Reguant (M) (p. 6802).

Esmenes del G. Socialaista (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició)

Torn a favor: Sr. Oliart (S) (p. 6803).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sr. Padrós (CiU) (p. 6804).

Posició dels grups no esmenants: Sr. Ariza (P) (p. 6806) i Sr. Rodri (ERC) (p. 6807).

Posició del grup presentant: Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6808).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 6809).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les diputacions provincials (Reg. 22688) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Benach (ERC) (p. 6809).

Posició dels grups: Sr. Ariza (P) (p. 6810), Sr. Farrés (IC) (p. 6810), Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 6812) i Sr. Pont (CiU) (p. 6813).

Votació: *aprovada per 59 vots a favor, 12 en contra i 2 abstencions* (p. 6813).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el despoblament de les zones rurals de Catalunya (Reg. 23167) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Piella (S) (p. 6814).

Posició dels grups: Sr. Ariza (P) (p. 6816), Sr. Gimeno (IC) (p. 6816), Sr. Pueyo (ERC) (p. 6816) i Sr. Moliner (CiU) (p. 6816).

El Sr. Piella (S) anuncia la retirada de la Moció (p. 6816).

El Sr. Escudé (CIU) intervé per uns aclariments (p. 6816).

La sessió s'aixeca a un quart de tres del migdia.

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 69.2

La sessió es reprèn a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament dels serveis socials

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels serveis socials, que presentarà la diputada senyora Rosa Barenys, que té la paraula.

La Sra. BARENYS: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació sobre el finançament dels serveis socials va ésser formulada el 18 de gener del 95 com a conseqüència de l'actuació d'ofici del Síndic de Greuges, l'actuació 46/93, i dels debats produïts en aquesta cambra en relació amb la lliure disposició de recursos dels usuaris dels centres residencials. Recordar la polèmica sorgida a l'entorn d'aquest Decret, del Decret 195/93, que va regular diversos aspectes de la contraprestació dels serveis socials, ampliant-la a tot tipus de servei, així com l'Ordre del 4 d'octubre del 93, de desplegament d'aquest.

El Govern de la Generalitat, amb aquestes disposicions, va instaurar una nova filosofia del preu públic, que es consolidava posteriorment en la Llei 4/94, d'administració institucional, descentralització i coordinació dels serveis socials, deixant clarament establert que els serveis socials s'han de pagar, encara que ningú no pot quedar exclòs de les prestacions de serveis per insuficiència o mancança de recursos econòmics. Nosaltres, encara que vàrem votar en aquell moment en contra de la Llei 4/94 perquè teníem uns altres plantejaments al respecte, acceptem democràticament aquesta regulació del finançament dels serveis socials, però ens pertoca –i així ho estic fent– exercir el control respecte a l'establiment de preus de les bonificacions i exempcions que s'estableixin per no deixar ningú al marge dels serveis.

No obstant això, cal evitar abusos i irregularitats, i per això és necessari, en primer lloc, el compliment més escrupolós de la normativa; en segon lloc, les màximes garanties respecte als usuaris dels serveis, i en tercer lloc, una regulació que contempli la diversitat de situacions pel que fa a les persones usuàries dels serveis i molt especialment les persones amb disminució.

En el compliment més escrupolós de la normativa pel que fa al contingut del Decret 195/93 i l'Ordre de desplega-

ment d'aquest, del 4 d'octubre, hi ha pendent al respecte, senyores i senyors diputats, el compliment de la proposta del Síndic de Greuges d'incorporar l'Ordre al decret i supeditar-la al dictamen de la Comissió Jurídica Assessora. A aquesta Comissió li correspon, com a alt òrgan consultiu del Govern de la Generalitat, dictaminar preceptivament sobre els projectes de reglament o disposicions de caràcter general que es dictin en execució de les lleis i les seves modificacions. L'emissió del dictamen d'aquest òrgan en l'elaboració dels reglaments d'execució és, com suposo que el senyor conseller sap, la nul·litat de ple dret d'aquesta disposició, és a dir del Decret 195/93, que no queda atenuat per la publicació de l'Ordre posterior. Però, a més d'aquesta qüestió reglamentària de revalidació de la normativa, hi ha dues qüestions més a les quals el síndic feia referència i que crec que és important recordar-les i portar-les a consideració.

Una d'elles és com s'està portant a terme la supressió de la clàusula de lliure disposició en els casos establerts a l'article 1 de l'Ordre d'octubre del 93, entenent que ha d'ésser la mateixa institució residencial la que ha de valorar i decidir la suspensió esmentada, és a dir si hi ha d'haver o no suspensió dels diners de lliure disposició per l'usuari. En aquest sentit, voldríem saber quins són els dictàmens socials o jurídics que exigeix la Conselleria de Benestar Social a les institucions residencials per prendre aquestes decisions, i també en quines circumstàncies s'ha vist la necessitat de fer excepcions a la norma establerta perquè una persona incapacitada en un moment de lucidesa pugui disposar d'uns diners en benefici d'ell mateix o en benefici d'un tercer.

Nosaltres estem d'acord amb el síndic de greuges quan diu que és conscient de la dificultat de conciliar els interessos entre l'espoliació de la petita quantitat de diners de butxaca i el fet de permetre a la persona resident incapacitada actes que, encara que excepcionals, afermin la seva dignitat. I en aquest sentit creiem, senyor conseller, que cal assegurar que les actuacions que es facin, que es portin a terme, respectin per sobre de tot els interessos primordials de les persones residents.

Una altra de les formes d'assegurar una correcta aplicació d'aquesta normativa es va preveure ja mitjançant una moció, la Moció 30/IV, aprovada en aquest Parlament, sobre el Pla integral de la gent gran. En el debat de la interpellació, i molt especialment de la Moció, que va substanciar el diputat i company Pérez de Tudela, com a conseqüència del debat sostingut amb anterioritat arran del debat d'aquest Decret bàsic, que és el 195/93, es pretenia establir amb aquesta Moció les màximes garanties dels usuaris residencials majors de seixanta-cinc anys. I el Ple del Parlament va aprovar quatre propostes; a una d'elles el senyor conseller ja li va donar compliment mitjançant una compareixença en la Comissió de Política Social, però a les altres tres propostes d'aquesta Moció 30/IV feien referència que el Govern de la Generalitat faria un informe sobre els efectes que tindria en les finances de la Generalitat establir aquesta clàusula de lliure disposició.

També el Govern de la Generalitat i la Conselleria de Benestar Social, com a conseqüència, ens havia de presentar un informe sobre els abusos, discriminacions i maltractaments que reben les persones grans que estan en situació residencial, i també un informe per presentar les propostes polítiques administratives i jurídiques que cal adoptar per afrontar els casos de l'exercici inadequat de la tutela de persones que siguin usuàries dels serveis i establiments d'iniciativa social públics i concertats amb l'Institut Català d'Assistència Social. Aquests punts de la Moció estan pendents de complir i nosaltres creiem que el seu coneixement podria ajudar a ajustar precisament tota aquesta filosofia del preu públic i de les excepcions en determinats moments.

I un altre aspecte al qual volia fer referència és que l'aplicació o la regulació d'aquesta norma que contempla, en el cas de les persones afectades usuàries de serveis residencials, i molt especialment de persones afectades de disminució, quan s'apliqui aquesta, s'han de tenir en compte les seves situacions en què es troben, a fi i efecte de no establir greuges comparatius, i m'explicaré. Els barems establerts pel Govern de la Generalitat, és a dir els barems que diuen què ha de pagar cada resident que està en algun d'aquests centres, estan establerts per serveis, i no en funció de les persones que estan, que s'acullen a aquesta prestació social. Per tant, ho són igual; ha de pagar el mateix una persona gran, estigui en la situació que estigui, o una persona entre divuit i seixanta-cinc anys que estigui afectada d'un problema de disminució física, psíquica o sensorial. Suposo, senyor conseller, que convindrà amb mi que les necessitats de les persones no són les mateixes, no té les mateixes necessitats una persona disminuïda psíquica que una disminuïda física, i si el que pretenem és que aquestes persones es puguin integrar a la vida normal, segurament que els diners de lliure disposició que els queden per a la seva butxaca han de ser diferents; no pot ser el mateix. No es poden quedar tots 20.000 pessetes d'una manera establerta pel barem, d'una manera regularitzada, quan hi ha persones que han de treballar o volen sortir a treballar o necessiten transport o necessiten uns recursos especials per anar a la perruqueria i per vestir-se, per a les seves despeses de butxaca, per a l'exercici dels seus drets culturals.

És per aquestes raons que considerem fonamental el compliment escrupolós de la normativa, amb l'exigència de les màximes garanties respecte als usuaris dels serveis, regulant —i aquí sí que ho dic amb claredat— d'una manera discriminatòria les bonificacions i les exempcions en els preus, i és per això, senyor conseller, que formulàvem aquesta interpellació, que creiem que s'emmarca plenament en les preocupacions que demostrava el síndic de Greuges en el moment que va iniciar la seva actuació d'ofici respecte a aquest Decret 195/93 i l'Ordre del 4 d'octubre del 93.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Consell Executiu i per contestar aquesta interpellació, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, com vostè ha dit bé, aquest Decret, en el moment de promulgar-se, va ser objecte de diferents substancials en aquest Parlament, en comissió i també en el plenari. Com vaig dir ja en aquella ocasió, jo penso que no es pot formular un judici sobre el Decret, sense considerar el conjunt d'aspectes que regulen aquesta actuació concreta que vostè ha esmentat; no es pot, per judicar una situació concreta, fer referència només a la Llei en la qual es fonamenta aquesta actuació, sinó que també s'ha de considerar com una unitat jurídica el Decret que es desenvolupa o l'Ordre que també desenvolupa el Decret.

Des d'aquest punt de vista, ja el Decret quan es va promulgar deixava clar en la seva configuració i àdhuc en el seu inici de validesa que, excepcionalment, es va establir que, als dos mesos de ser publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*, hi mancava com a complement una ordre, que així es va produir en temps pràcticament hàbil, des de la promulgació del Decret. Per tant, és un tot indivisible, i, aleshores, no és cert —si vostè ho repassa— que aleshores això quedi, aquesta actuació per a les persones que estan en les situacions que diuen el Decret i l'Ordre, no queda a discreció de la residència o de l'entitat en la qual aquesta persona estigui, perquè —com diu clarament l'Ordre— ha de ser mitjançant un expedient, que ha d'instruir, precisament, el servei competent de la Generalitat. Per tant, la inconcreció que en uns certs moments algú va creure —i potser des d'un punt de vista, si hagués quedat així, doncs, potser hauria tingut raó— que podia tenir el Decret, va quedar corregida a bastament per l'Ordre, que ningú ha criticat el conjunt Decret més Ordre; ningú ha dit mai que els postulats en què es fonamentaven no fossin correctes.

Després ve la qüestió sobre la Comissió Jurídica Assessora, en la qual el senyor síndic —com vostè ha assenyalat molt bé— va creure, creu que, en no haver-se sotmès a dictamen, podia ser nul de ple dret. Jo també vaig dir que jo respecto —no cal dir-ho— la institució de la Sindicatura de Greuges en un alt grau i —no ho cal dir-ho— també la persona del senyor síndic, però els dictàmens, com se'ls va fer arribar, els dictàmens que té el Departament al respecte, els dictàmens jurídics, no són coincidents amb els del senyor síndic. L'opinió del senyor síndic, en aquest cas, no és opinió, doncs, que se sustenti, que sigui d'obligat compliment, encara que s'ha de considerar. I és en funció d'aquesta consideració que —com ja li vam fer arribar al senyor síndic— aquest aspecte es corregirà, encara que no creiem que això produeixi la nul·litat, però es corregirà amb el desplegament que es farà, el Reglament, del desplegament de la Llei 4/94, i també del Decret legislatiu 17 del 94, del 16 de novembre. Per tant, en aquest aspecte, l'opinió que va suscitar el senyor síndic es corregirà.

En l'aplicació, de qualsevol manera, que s'ha fet d'una forma molt acurada, d'aquests Decret i Ordre, no s'ha produït fins al moment, per exemple, ni tan sols una protesta, ni tan sols qualsevol manifestació de queixa en relació amb les

aplicacions, escasses, per altra banda, que s'han fet. Per tant, jo entenc que aquest és un aspecte que es produeix amb el rigor que mereix una actuació d'aquesta naturalesa, que, com he dit, ningú pot dir que no sigui absolutament necessària.

Quant a l'aspecte del pagament dels serveis socials, el capteniment que té el Govern de la Generalitat no pot ser altre que el que diu la Llei 4/94, i he de dir que el Grup Parlamentari al qual pertany la senyora diputada, doncs, també hi està d'acord; almenys així he d'entendre l'esmena que ells van formular, que, finalment, encara quedava a un nivell inferior al que finalment es va aprovar; les garanties que té el contingut de la Llei finalment aprovada són superiors al de l'esmena que el Grup Parlamentari Socialista va presentar, l'esmena número 187. Però aquesta esmena també establia que podia subjectar-se a contraprestació del cost quan existeixi capacitat econòmica, que és el que preveu, realment, la Llei.

Dintre de pocs dies, el Departament presentarà una nova proposta de mesures, que es prendran a curt termini, respecte al desenvolupament del Pla integral de la gent gran, i amb aquestes mesures es donarà compliment als dos aspectes de la Moció 30/IV, que ha dit la senyora diputada, amb raó, que faltaven un parell de punts per complir; concretament, l'informe, que presentés les propostes polítiques, que són aquest paquet de propostes que ara li anuncio que els propers dies analitzarem, i també l'informe sobre els efectes que tindria sobre les finances de la Generalitat establir una clàusula de lliure disposició, per la qual s'ampliés del 20 al 25% el marge de lliure disposició de la gent, o del 30 o el 35% en el cas que siguin matrimonis. Jo li puc avançar que aquests efectes serien sobre 100 milions de pessetes anuals. De qualsevol manera, aquest informe, el tindrà la Comissió de Política Social els propers dies, i, si ho considera oportú, doncs, en el moment que sigui convenient es podria fer una compareixença i discutir àmpliament tots aquests aspectes.

I el desenvolupament, de qualsevol manera, del Reglament de la Llei 4/94, en el que fa referència al pagament dels serveis socials, aquesta és una qüestió en què, almenys en l'opinió del conseller que els parla, voldria no córrer; creiem que no tenim cap pressa i que ho hem de fer, i ho hem de fer, doncs, no a llarg termini, però ho hem de fer d'una força suficientment consensuada i suficientment reflexionada, de cara a fer-ho el millor possible.

Vostè, com a cas particular de les persones disminuïdes, ha establert que els barems havien de tenir aspectes diferents segons la situació de les persones i, en concret, en relació amb les persones físiques, disminuïdes físiques, que aleshores podien tenir unes situacions diferents quant a treball. Això s'ha fet; darrerament quan es va constatar aquesta situació que vostè deia —que tenia raó—, que, aleshores, no es distingien els barems en relació amb la diferent situació que podien tenir les persones, en concret, quan es va analitzar la situació d'alguns residents de la residència Amílcar, en concret, doncs, aleshores, això en aquests moments està corre-

git. No porto aquí la correcció aquesta, però amb molt de gust la hi podríem facilitar, si vostè ho desitja.

Per tant, aquesta és la situació en relació amb el que vostè ha assenyalat. Es corregirà..., es portarà a terme aquesta recomanació del síndic de Greuges; ha passat que els informes jurídics que té el Departament no coincideixen amb els del senyor síndic, però, donada la importància de la figura del síndic, això es corregirà, i, aleshores, aquesta qüestió, aquesta unitat jurídica no es pot considerar a part la Llei, del Decret, de l'Ordre. Això és el que li puc contestar al respecte.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora Rosa Barenys, té cinc minuts per formular rèplica.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, començant pel final, i respecte als barems dels preus públics i les exempcions, jo no sé si vostè recorda que el preu públic d'una residència de persones amb disminució és de 130.000 pessetes i que un resident que tingui un ingrés mensual de 137.000, només n'hi queden 17.812 per al seu diner de butxaca. Com vostè deia molt bé, hi ha hagut queixes, però això no s'ha corregit; s'ha corregit amb una circular interna i per una persona concreta que es va queixar, perquè era un treballador que sortia a fora de la residència a treballar, guanyava 137.000 o 150.000 pessetes, i deia: «Si vostès em treuen el 80% del que guanyo, jo no treballo, perquè, amb la renda mínima d'inserció, em quedo amb els mateixos diners i em desestimula.» És en aquesta direcció que jo li plantejava aquest tema i demanar-los que arreglin aquest barem. És a dir, el que no es pot és fer una excepció per a una persona, que està bé que s'hagi fet, lògicament, perquè s'ha d'intentar ser objectiu i equànim en aquests temes, però segurament s'ha de fer una revisió d'aquest barem. Una persona que percep un ingrés de 40.000 pessetes, n'hi queden 10.000 per al seu diner de butxaca, i el que en percep 137.000, n'hi queden 17.000. Si aquesta persona, a més a més, treballa, vostè la desincentiva. O sigui, si el que volem és integrar la persona disminuïda física, que és la que realment es pot integrar amb més facilitat, segurament el barem ha de ser entre 60-40, el que no pot ser és amb un 20%.

I és en aquesta direcció que jo li proposava que reflexionés sobre aquesta qüestió, i el mateix amb les persones grans; jo crec que una persona gran que està en una situació de malaltia crònica necessita menys recursos que una persona gran que està en una situació que pot sortir al carrer i que pot passar els caps de setmana amb la família; deixar-li, a aquesta persona que guanya, per exemple, de pensió 60.000 pessetes, 18.000 pessetes per a diners de butxaca, a mi em sembla, senyor conseller, que hauríem de reconsiderar aquest tema. O sigui que aquest 20% que vostès en moments determinats estableixen de lliure disposició, s'ha de revisar, i, sobretot, s'ha de revisar perquè una de les propostes de la Moció era intentar veure què suposava això d'ingressos per a la Conselleria de Benestar Social. Possiblement els ingressos són tan pocs que en algunes de les ocasions valdria

la pena ser una mica més equànime i més generós en aquesta qüestió, perquè no li compensa a vostè l'ingrés de diners davant del perjudici i el malestar que crea a les persones que estan en una residència de persones grans o de persones que tenen problemes de disminució física, psíquica i sensorial.

Per tant, en aquest sentit, vostè diu: «No hi ha hagut queixes.» Sí que hi ha hagut queixes, i vostè ho sap, i les entitats tutelars que tenen sota la seva tutela persones en residències, vostè sap que estan queixoses de l'aplicació d'aquests barems, almenys així li han manifestat a aquesta diputada quan ha intentat posar al dia la informació que tenia. Per tant, una modificació de l'Ordre que estableix els barems seria el més adequat per poder revisar i replantejar novament quina ha de ser aquesta política.

Pel que fa al Decret 195/93 i l'Informe del Síndic de Greuges, jo li feia aquesta observació, senyor conseller, perquè en l'Informe del síndic de l'any 1994 se'ns va informar que vostè no havia donat cap resposta encara a la proposta que ell li havia fet. Si més no, volíem saber quina era la seva opinió al respecte i si tenia en compte les consideracions que feia, de tipus jurídic, però també de tipus social i de tipus humanitari. Jo crec que aquestes sí, senyor conseller, que vostè les ha de tenir en compte, perquè crec que, el nivell i el coneixement i l'interès de la Sindicatura de Greuges per totes aquestes qüestions, els hem de considerar i els hem de tindre en compte tots. Si vostè, per altra banda, desenvolupa, a través del desplegament de la Llei 4/94, totes aquestes qüestions, les concreta i les matisa pel que fa referència als diners de lliure disposició, aleshores ho podem novament discutir i quedaríem nosaltres a l'espera d'aquesta nova proposta que vostès faran.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. El senyor conseller pot contestar a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, jo no tinc res a afegir quant al concepte del que vostè assenyala en relació amb la necessitat de considerar la situació específica de les persones; té raó. Jo entenc que aquest barem està corregit; si no ho està a un nivell jurídic suficient, m'ho miraré –li agraeixo l'advertiment–, i aleshores això ho faríem no per un cas, sinó per tots els casos que realment estiguin en aquesta situació, quant a l'aspecte de les persones disminuïdes. És cert que una persona disminuïda física, sobretot –també psíquica, però això es dona..., es pot donar més en les físiques–, que treballi ha de tenir no tan sols uns estímuls per a la integració, com vostè molt bé ha dit, sinó que també la seva situació personal, de necessitat de diners per a despeses, realment és molt superior a la d'una persona que hagi d'estar ingressada permanentment, tot el dia, en una residència. Això, jo entenc que està considerat; miraré si manca aixecar el nivell de la norma jurídica que ho sustenta.

Quant a les persones grans, també estic d'acord amb el que vostè diu, però la situació del Departament va en la línia que les persones vàlides cada vegada menys estiguin en resi-

dències. Hem de fer, com ja hem arribat a fer amb alguns ajuntaments, amb l'Ajuntament de Barcelona, per exemple, els habitatges tutelats, que és una forma molt més respectuosa, fins i tot, i no cal dir que més econòmica per a tots plegats, i nosaltres, en els propers..., no m'atreviria a dir cap data, però en les properes setmanes o mesos, en les residències pròpies de la Generalitat, en aquelles places que encara tenim de vàlids, deixarem d'ingressar-hi persones, perquè aleshores les hem de reconvertir en assistides, i aleshores les persones assistides ja han de ser, si entren amb la puntuació adequada, persones en les quals sigui difícil aquesta situació que vostè ha assenyalat.

Però, de qualsevol manera, també estic d'acord amb això, contemplar-ho, el que vostè ha assenyalat. Com abans havia dit, a mi em sembla que aquest tema dels preus públics en serveis socials és una qüestió delicada que hem de fer amb rapidesa però sense precipitació, i nosaltres ja tenim un projecte al Departament, que ara anirem sotmetent, els propers mesos, a consideració, per a les rectificacions i per a les consideracions que s'hagin de tenir en compte. Jo, amb el concepte, amb el que vostè ha expressat, hi estic d'acord.

I amb l'opinió del senyor síndic, ja he dit..., reitero el que ja li he esmentat abans: nosaltres tindrem en compte la seva consideració jurídica, encara que ja dic que és una qüestió que..., és una opinió que és especialment valuosa per venir de la mateixa Sindicatura de Greuges, però hi ha altres informes jurídics que no coincideixen. I també amb els aspectes que vostè ha assenyalat que no són jurídics, però aquests aspectes, en opinió del mateix senyor síndic, considerant el conjunt de la unitat d'actuació jurídica, que és el Decret i l'Ordre, queden absolutament corregits, i no em consta –en tot cas, establiré contacte amb el senyor síndic– que en el conjunt de Decret i Ordre ell tingui res a aportar al respecte. De qualsevol manera, amb la correcció que ja dic que es farà, amb aquesta aportació del desdoblament de la Llei 4/94, aleshores també demanarem, com és obvi, l'opinió al senyor síndic.

Amb això crec que he contestat el que vostè m'ha exposat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ús del català en l'ensenyament universitari

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'ús del català en l'ensenyament universitari, que està presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, que té la paraula per a exposar-la.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable senyor conseller, aquesta interpellació té un marc legal..., primer, és un tema recurrent, és a dir, és un tema que l'hem tractat aquí amb pregunta oral, hem fet preguntes escrites, alguna proposició no de llei, encara n'hi ha alguna en curs, em sembla..., per tant, és un

tema que no és nou. I el marc legal és un marc legal de l'Estat, no és un marc legal de la Generalitat, i això fa que hi hagi unes certes dificultats per a poder arribar al fons de la qüestió, a desencallar el tema aquest que les proves dels ciutadans de Catalunya que aspiren a cobrir places docents a les universitats del país ho puguin fer amb tota naturalitat en la llengua pròpia de Catalunya.

Saben vostès que el Reial decret 1888, de 1984, de 26 de setembre, és el que regula la provisió de places dels cossos docents, i aquest Decret fou modificat pel 1427, de 1986, del 13 de juny. Per altra part, l'apartat segon de l'article 23 de la Constitució de l'Estat, en l'article 41 de la Llei de reforma universitària, diu textualment: «Haurà de garantir-se en tot moment la igualtat de condicions per als candidats als concursos.» Les universitats decideixen, però —per tant, fent al·lusió a la nítida autonomia universitària reconeguda—, la categoria, la denominació de les places que es convoquen, els tipus de concursos, el lloc de la convocatòria, així com el president i un vocal dels cinc membres del tribunal són decidits per la universitat —dos dels tres. El Consell d'Universitats —el Consejo de Universidades— designa els altres tres. La disposició final primera de la Llei de reforma universitària faculta el Ministeri d'Educació i Ciència per a dictar les disposicions necessàries per a l'aplicació del Decret. Aquest és el marc legal de referència, molt conegut per la gent que treballa en aquesta qüestió i, naturalment, pel senyor conseller. La Llei de normalització lingüística, en el seu article 14.1, estableix que el català, com a llengua pròpia de Catalunya, ho és també de l'ensenyament, i en tots els nivells educatius —l'article 16 de l'esmentada Llei, etcètera. Per tant, el marc legal és aquest, i la interpellació necessàriament s'ha de moure dins d'aquest marc.

Dèiem que era un tema recurrent perquè un dia vam plantejar que hi havia una mancança greu en les universitats de Catalunya, quan els aspirants a ocupar places de docència practicaven, no sé si d'una manera molt conscient, una pedagogia negativa, en cedir fàcilment el dret de parlar i fer els exàmens en la seva pròpia llengua, en la llengua, doncs, forana de Catalunya, per bé que cooficial.

En les preguntes que férem —la primera, la va contestar l'honorable conseller senyor Joan Guitart—, doncs, deia que, en haver-hi tres membres del tribunal que no coneixien el català, deia ell —i faig una abstracció del conjunt de la seva resposta—, «fa que moltes vegades els opositors vegin normal i, diguem-ne, interessant per a ells mateixos, expressar-se, fer l'expressió en llengua catalana, com ha succeït fer-ho, en llengua castellana, per a donar facilitat a ser entesos pels membres del tribunal que no la coneixien». «La Universitat de Barcelona» —deia el conseller Guitart— «des de fa molt de temps, pràcticament des del seu començament, ha establert o va establir serveis de traducció simultània. La Universitat de Girona» —deia, i feia al·lusió a un coneixement que jo ja tenia, per boca del seu rector— «també té establerts sistemes de traducció simultània.» Per tant, el problema semblava que quedava reduït que, amb la traducció simultània, la cosa es resolia i que, en definitiva, aquest

problema era menor, perquè, d'alguna manera, hi havia la voluntat del Govern, la voluntat de les universitats a resoldre aquesta qüestió d'una manera definitiva.

Però seguim. En resposta del 3 de març, el Govern, la Conselleria de Cultura, contesta també en la mateixa direcció: que amb el Pla general de normalització lingüística, adreçat a tota la ciutadania, respectant l'autonomia universitària, vol impulsar unes mesures..., etcètera. D'igual manera es pronuncia el que aleshores era secretari de l'Executiu, l'ex-conseller Antoni Isac, que deia, en una resposta de l'11 d'abril: «L'actitud del Govern de la Generalitat, mitjançant el Comissionat per a Universitats i Recerca, ha estat la d'encoratjar les universitats catalanes» —per tant, respecte a l'autonomia universitària— «per tal que els serveis de traducció simultània esdevinguin d'ús habitual per als candidats a optar als concursos esmentats que així ho demanin.» És a dir que no es pot pas contradir que la voluntat del Govern era que es fes d'aquesta manera.

En una altra pregunta escrita i resposta pel mateix secretari de l'Executiu, en data, però, 2 de maig del 94 —és a dir, aviat farà un any—, deia, doncs, també —i sintetitzo, per no allargar-me a reiterar coses que són conegudes—: «En aquest context del que ara estem parlant es preveu recomanar a les universitats que, en el desenvolupament de les proves dels concursos d'accés a cossos docents, posin els mitjans necessaris per a garantir el dret dels concursants a fer les proves en la llengua oficial que desitgin» —és lògic que els de Catalunya vulguin emprar el català: això seria el lògic, i, per tant, el problema seguia essent menor. Va portar també, per això, en tenir aquest diputat la convicció que no era un problema menor..., perquè també l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera va adreçar una pregunta a l'Executiu, extreta del posicionament dels presidents dels consells socials i dels consells econòmics de les universitats públiques de Catalunya, on ells esmentaven les seves reserves pel que feia a l'autonomia universitària en la reforma parcial de la Llei orgànica 11/1983, del 25 d'agost, manifestant aquesta reserva sobre l'autonomia universitària: tenien por que en comptes de, les universitats, poder nomenar dos vocals, que en fos un de sol —dos membres del tribunal, un de sol—; estaven preocupats també perquè el Consejo de Universidades no es transformés en un àmbit de retenció competencial, i també a última hora sol·licitaven que els membres del tribunal declarassin per escrit, si eren nomenats per a fer de membres dels tribunals dels exàmens a les universitats de Catalunya, el seu coneixement de la llengua pròpia del territori.

És a dir que el tema, pel Govern, era menor, semblava, perquè semblava que amb les traduccions simultànies, amb les recomanacions i l'encoratjament a les universitats quedava bastant resolt; en canvi, per l'oposició semblava que això no era així, i, per tant, era una qüestió preocupant. Això va portar a una proposició no de llei, on realment es demanava que s'esmenessin aquests aspectes, a fi i efecte, ja, des de l'òptica de modificar l'actual marc legal —és a dir, amb la lentitud i amb la prudència i de la millor manera possible—..., és a dir, de modificar la normativa legal; també a base de garantir

que els candidats a aspirar a places docents a les universitats de Catalunya ho poguessin fer de manera palesa i fefaent en la seva llengua. Bé, aquesta Proposició no de llei no va reeixir, i en aquell cas la il·lustre diputada senyora Vidal va contestar d'una manera també..., en la mateixa línia que hem anat fent fins ara. No estic fent una al·lusió: estic llegint el *Diari de Sessions*, on em deia que «és cert que molts dels professors volen realitzar les proves en català, i aquest és un fet que va succeint cada vegada més. Les universitats catalanes preveuen, si així se sol·licita, un sistema de traducció simultània. De fet, l'article 27.10 de la Constitució espanyola reconeix l'autonomia de les universitats, i, per tant, poden fer aquesta mesura de traducció i oferir-la de manera ordinària.» També em recordava respostes que m'havien dat els diversos consellers i l'Executiu, en aquesta línia que estaven damunt del tema i que el pensaven resoldre.

Per tant, aparentment estic jo avui interpellant l'Executiu, en la persona del conseller d'Ensenyament, per una qüestió que gairebé seria sobrer, si no fos que, malgrat que també els consells socials de les universitats varen demanar el mateix, en aquesta mateixa línia —per tant, s'arregleraven amb l'oposició, dient que aquest era un tema pendent i que no volien cedir en aquesta matèria... Hi ha una resposta del Departament d'Ensenyament, del Gabinet del Conseller, que, pel seu interès, els llegeixo en la part més fonamental; va datada el 28 de desembre del 94, és a dir, quan ja havia passat tot això que jo, bé o malament, els he sintetitzat de la manera més breu i menys pesant per a vostès possible. Deia que «el dia 8 del propassat mes de novembre, el director general d'Universitats va trametre un escrit als vice-rectors de les diferents universitats catalanes, a fi de conèixer el nombre de concursos d'oposicions realitzats durant els últims cinc anys per a accedir als cossos de catedràtic o de professor titulat i la llengua en què varen ser realitzades les proves.» És a dir, demanava la informació, com és lògic, respectant l'autonomia universitària. «Fins a aquest moment, han contestat l'esmentat escrit les universitats de Barcelona, la Universitat Autònoma de Barcelona i la Universitat Politècnica de Catalunya, la Universitat Pompeu Fabra, la Universitat de Girona i la Universitat Rovira i Virgili. Les dades subministrades fan palès que la major part de les universitats no disposen de la informació referent a la llengua en què s'han realitzat els diferents concursos convocats. Tanmateix, s'ha constatat en determinades universitats —entre elles, la de Girona— que la majoria de les proves es realitzen en llengua castellana i que només excepcionalment es precisa disposar d'un servei de traducció simultània.» Per tant, allà on ens semblava que teníem l'assumpte ben encarrilat, en la praxi no s'acaba de resoldre de manera suficient.

Aquesta informació de la Conselleria es confirma per una enquesta publicada en el *Diari de Girona* el diumenge 12 de febrer, on de moment només els llegeixo el títol i diu: «Els professors i catedràtics d'universitats catalanes opten per examinar-se en castellà. La Universitat de Girona ha convocat 94 places el 1994, però només una docent ha fet la prova

oral en català.» Per tant, és un tema absolutament viu, no resolt, pendent i que realment s'ha d'abordar, des del meu punt de vista, des del Govern, amb respecte, naturalment, a l'autonomia universitària.

Gràcies, senyor president, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals i Vallvé): Senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor Reguant, en la seva interpellació s'interessava per conèixer els criteris de capteniment del Govern pel que fa a l'ús del català en l'ensenyament i en particular en l'ensenyament universitari. I en aquest sentit disposem d'un marc legal al qual ell s'ha referit amb precisió i que, lògicament, és el marc de referència al qual hem de concretar, al qual ens hem de cenyir en la nostra resposta.

Val a dir que, amb independència de l'àmbit estrictament universitari, la bondat d'aquest model, la vigència i la validesa d'aquest model han estat confirmades judicialment en tots els moments en què s'ha suscitat algun dubte sobre la legalitat, tant dels textos com de la seva aplicació, la qual cosa no em sembla gens irrellevant per molt que després el senyor diputat hagi cenyit molt la seva intervenció en un aspecte molt concret, no irrellevant, però un aspecte molt concret i molt limitat.

No cal dir que la recent sentència del Tribunal Constitucional ha reconegut la plena constitucionalitat del model de conjunció lingüística que apliquem a Catalunya. Per tant, en aquest sentit voldria renovar de nou el compromís del Govern i el dels departaments implicats en continuar portant a terme la progressiva implantació del català com a llengua vehicular de l'ensenyament, incidint sempre que calgui i de la manera necessària en la formació del professorat, també en els centres d'educació secundària, en els quals tenim previst impulsar l'elaboració del projecte lingüístic en una acció directa i coordinada per part del Servei d'Ensenyament del Català i, a més, per part del Servei d'Inspecció d'Ensenyament.

En allò que fa referència a l'ensenyament universitari, cal tenir present que, en virtut del principi d'autonomia universitària tantes vegades invocat pel senyor Reguant, són les mateixes universitats les responsables de la normalització lingüística. Amb aquesta finalitat han aprovat diferents plans i han creat uns serveis que vetllen per la normalització lingüística tot aplicant els criteris i les línies d'actuació dels respectius òrgans de govern. En conseqüència l'actuació del Govern de la Generalitat ha estat bàsicament d'impuls, de promoció i de suport a l'ús del català en l'ensenyament universitari. Aquesta política s'ha traduït en un seguit d'accions concretes que s'han portat a terme en els darrers anys.

En primer lloc, m'agradaria remarcar que s'ha ajudat a consolidar els dits serveis lingüístics existents a les universitats i que s'ha impulsat igualment la creació de nous serveis de manera que actualment disposen d'aquests serveis totes les universitats catalanes.

En segon lloc, voldria remarcar que s'ha donat suport a les accions de normalització lingüística que porten a terme els serveis lingüístics universitaris. En el camp de la docència aquestes actuacions concretes han estat: la traducció de programes, guies pràctiques i apunts d'assignatures; l'elaboració de diccionaris i de vocabularis; l'assessorament lingüístic i terminològic; la creació de centres d'autoaprenentatge de llengua —tres a la Universitat de Barcelona i un a la Universitat Autònoma de Barcelona—; l'organització de cursos adreçats als estudiants en general i a col·lectius específics, en particular als estudiants estrangers del programa Erasmus; encara l'organització de cursos generals i de llenguatge específic per al professorat, i, finalment, la instal·lació de programes informàtics de correcció de textos.

En tercer lloc, s'ha promocionat també la realització d'estudis i d'enquestes sobre l'ús del català. Concretament, l'any 91 se'n va realitzar un per encàrrec del Consell Interuniversitari de Catalunya i les tres universitats llavors existents van elaborar enquestes sociolingüístiques adreçades tant al professorat com als alumnes, enquestes que a més han estat publicades i són conegudes per tothom. L'any vinent hem previst fer una enquesta sociolingüística a les universitats de posterior creació.

En quart lloc, s'han impulsat plans d'actuació en els centres universitaris on la normalització lingüística presenta més dificultats. Aquestes actuacions específiques s'han portat a terme a l'Escola Universitària de Formació del Professorat d'Educació General Bàsica de la Universitat de Barcelona, a l'Escola Universitària Politècnica de la UPC, a la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, a l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya i a la Facultat de Ciències Econòmiques i Empresarials de la Universitat de Barcelona. Properament seran aplicades iniciatives anàlogues en altres centres de la Universitat de Barcelona, de la Universitat Autònoma de Barcelona i de la Universitat Politècnica de Catalunya que reuneixen les circumstàncies esmentades.

En cinquè lloc, des de 1990 es convoca anualment un concurs públic per a la concessió d'ajuts a l'edició i la difusió de llibres de text i de manuals universitaris en llengua catalana. Amb els ajuts concedits enguany passen de dos-cents els títols subvencionats, més de la meitat dels quals han estat ja publicats. A aquests llibres cal afegir-ne setanta més, tots publicats i promoguts amb el suport a les accions que desenvolupen els serveis lingüístics universitaris, en aquest cas el de la Universitat Politècnica de Catalunya. També voldria esmentar el conveni signat amb la Universitat Politècnica de Catalunya per garantir que el 65% de llibres publicats per edicions UPC com a mínim sigui en llengua catalana.

Totes aquestes actuacions s'han portat a terme en el marc de la Comissió de Normalització Lingüística del Consell Interuniversitari de Catalunya creada a fi de coordinar i fer un seguiment dels objectius per a assolir la plena normalització lingüística de les universitats. Aquesta línia d'actuació permetrà assolir progressivament la normalització lingüística tot respectant l'autonomia universitària.

La legislació vigent en matèria d'accés del professorat universitari als cossos estatals no fa cap referència, avui per avui, a la llengua que s'ha d'emprar en el concurs corresponent. En conseqüència, no cal instar a la seva modificació en base a aquesta possible finalitat. Tanmateix, el Grup Parlamentari Català a les Corts Generals ha presentat una esmena al Projecte de llei d'actualització de la llei de reforma universitària per tal que les comunitats autònomes amb llengua pròpia puguin establir els mecanismes adients per garantir que els aspirants a una plaça de professor universitari puguin expressar-se en la llengua oficial que triïn.

No insistiré en tots els arguments que ha citat el senyor Reguant, perquè en definitiva s'ajusten a la realitat i descriuen una situació.

En darrer terme només voldria fer una consideració. Crec que els alumnes que en el moment de presentar-se a un examen opten, per raons que no acabo de comprendre, per una llengua que no és la seva fan un mal servei a la seva pròpia consciència i una ofensa als membres del tribunal, que formen part d'aquest tribunal. Els serveis de traducció simultània garanteixen, en tot cas, a aquella persona que tingui dificultats la correcta comprensió de l'exposició que pugui fer qualsevol dels professors que volen accedir o fan aquestes proves. I és en aquest sentit que crec que no només des de les modificacions legals sinó també des del compromís de tots i cadascun dels ciutadans cal que s'asseguri el procés d'aquesta recuperació plena de la llengua pròpia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Reguant pot formular rèplica.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor conseller, per la seva resposta, on podríem assenyalar com a cosa que jo he captat de la substanciació de la seva intervenció que no es pot dir que el Govern no impulsí ni doni suport a les universitats. Vostè ha exposat un reguitzell de mesures concretes amb les quals intervenen, respectant l'autonomia universitària, per recolzar la normalització lingüística en les universitats de Catalunya, i sobretot en tot un marc legal garantit per una sentència del Constitucional en què parla que el català és la llengua vehicular de l'ensenyament.

De la seva intervenció es dedueix que vostès s'apropen a la universitat en la mesura del que estimen que poden fer-ho respectant l'autonomia universitària, però la universitat en si mateixa no aconsegueix resoldre aquest problema —és amb el que m'he quedat—; vostès tampoc estant en disposició legal ni de cap altre tipus de poder-hi incidir més enllà del que fan.

De la seva intervenció el que m'ha interessat més és la part final —jo, aquí la tenia assenyalada—, i deia «motivació, conscienciació dels aspirants». Aquest és un tema fonamental perquè per bé que es posin tots els mitjans necessaris perquè la gent opti d'una manera lliure per fer les coses d'una manera i el 95% dels estudiants són aspirants, són gent de Catalunya, ciutadans de Catalunya; el més normal és que

fessin ús de la seva llengua, de la llengua pròpia de Catalunya. Però no és així. Llavors, és difícil incidir-hi per aquesta via en què jo havia centrat la meua interpellació. És lògic que segurament s'haurà d'abordar per altres vies dins del marc general de les cent noranta mesures concretes de l'impuls a la normalització lingüística.

Però, en definitiva, i ho assenyalava el diari a què jo feia referència abans, en l'enquesta aquella que no m'estendré a detallar-los, perquè tampoc val tant la pena, la conclusió era que, de noranta-quatre, a la Universitat de Girona, que s'havien examinat, només una havia optat pel català en la prova oral, havia utilitzat la cosa de la traducció i tal. Dèiem que el primer que sobta d'aquesta enquesta tan pobre quant a no tenir informació concreta de com està aquest punt motiu de la interpellació, el primer que sobta en les conclusions és, del reportatge de l'esmentat diari, és la manca de control que exerceixen les universitats de l'àrea de parla catalana sobre la llengua utilitzada en els exàmens per accedir a les seves places de catedràtic o professor, cap ha contestat de manera concreta les preguntes. Una manca de control que demostra un escàs interès —això és un judici de valor que es pot compartir o no— en unes institucions que se suposa que haurien de ser de les més preocupades per afavorir el procés de normalització lingüística. Allò que dèiem de pedagogia positiva o negativa, perquè en el si de les universitats es diu «escolta, tal, però llavors, resols el tema i et donen el tal i ja t'arregles...», però, es diu aquí, tothom fa cessió o fa renúncia a fer un acte d'autoafirmació d'identitat nacional i això es diu en els cercles d'estudiants i de professors. I aquest procés no es pot fer, el de normalització d'aquest punt motiu de la interpellació, de cap manera sense disposar de dades fiables sobre la realitat actual que permetin fer el plantejament de futur. Per tant, en això, tot..., la responsabilitat és de la universitat, no de la Conselleria ni del Govern.

La segona conclusió és la que fa referència al fons de la qüestió, per què persones catalanes que aspiren a exercir la docència en universitats catalanes i en català opten per la llengua castellana a l'hora de fer l'examen que els donarà dret a exercir aquesta docència? —aquesta és la pregunta que també queda aquí, que vostè també ha formulat—; per la por que el fet lingüístic pugui posar en contra d'ells alguns membres del tribunal examinador? —bé, seria un judici de valor a compartir o no—, que poden ser persones d'altres punts de l'Estat. Seria inadmissible que això passés, encara que només sigui perquè la llei estableix la llibertat a l'hora de triar la llengua en què es vol fer la prova.

Per tant, per concloure la meua intervenció, dir que deixo la tribuna amb una certa preocupació perquè a última hora qui ha de normalitzar o complementar la normalització lingüística en les universitats també són aquells ciutadans que aspiren a les places, vull dir, tampoc un..., ni el Govern ni les universitats han de fer de mainaderes d'ells.

Per tant, gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Senyor conseller, pot formular la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que ha quedat clar en la meua intervenció tot el conjunt de mesures que s'impulsen des del Govern, però també voldria que quedés clar, i que almenys en quedés aquesta percepció, de la sensibilitat que els rectors i els equips de govern de les universitats tenen a l'hora d'impulsar aquest procés de normalització lingüística a les seves mateixes universitats, dins del marc de la mateixa autonomia universitària, però no em sembla gens irrelevant el paper, la posició que han pres els rectors i els equips de govern de les universitats catalanes a l'hora de promoure la normalització lingüística a les universitats.

Del conjunt de la seva intervenció, el diputat senyor Reguant ha establert una relació de causa-efecte en un punt concret que haig de dir que, sincerament, no comparteixo. El fet que els opositors triïn la llengua castellana —no insistiré en la valoració que ja he fet en la meua anterior intervenció— no implica necessàriament que aquesta sigui la llengua triada per impartir la docència un cop obtinguda la plaça, lògicament, naturalment. Però aquesta distinció —que em sembla clara i incontestable— calia fer-la també, perquè no s'ha fet. I amb això es limita encara molt més a un espai més petit la preocupació, que, en qualsevol cas, compartim. Ara bé, si es promou per un costat una modificació legislativa que esperem que prosperi, si per un altre costat s'assegura que els membres del tribunal designats pel Consejo de Universidades —que no comprenen suficientment la llengua catalana—, quan formen part dels tribunals d'oposicions, disposen del servei de traducció simultània, que garanteix el lliure exercici en la llengua triada pels opositors a l'hora de fer les seves proves i aquests opositors poden triar aquesta llengua, caldrà reconèixer que les accions que cal emprendre no són de naturalesa només legal, sinó de conscienciació. I aquesta, progressivament, cada cop avança més i millor en la línia de la recuperació de la llengua pròpia de Catalunya. Per tant, jo confio que aquest procés, que em sembla que és del tot irreversible, s'acabarà concretant que cada vegada més els professors que optin a obtenir una plaça a les universitats triaran la llengua catalana per accedir a la docència, i que, indubtablement, aquesta serà la llengua cada cop més utilitzada en l'exercici de la docència un cop obtinguda la corresponent plaça.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem... (*El Sr. Reguant demana per parlar.*) Sí, el senyor Reguant? Per què em demana la paraula?

El Sr. REGUANT: Per l'article 67.3, de la correcció de l'actual Reglament de la cambra.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, s'estima contradit, vostè?

El Sr. REGUANT: No, ni contradit; només una puntualització, que crec que he de rectificar una petita cosa.

El Sr. PRESIDENT: Té mig minut per puntualitzar.

El Sr. REGUANT: A veure si en gastem menys. Només per dir, senyor president, senyor conseller, que vostè ha dit que semblava que jo havia vinculat el fet d'optar per la llen-

gua castellana..., no, no, jo tinc molt clar que la concessió de la no-reivindicació lingüística es fa en el moment puntual de la prova, que abans i després fan ús de la llengua catalana. Això és el que jo, si ho he dit, ho corregeixo, o sigui, que quedi dit el que ara acabo de dir.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris

Dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la construcció de nous centres penitenciaris, presentada pel diputat senyor Joan Oliart, que té la paraula.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, ningú crec que podrà acusar el Grup Socialista d'improvisació ni d'oportunisme en la presentació d'iniciatives per a la modernització dels centres penitenciaris i del sistema penitenciari en general. Amb regularitat i també amb perseverança, de vegades, doncs, amb dificultats perquè moltes de les nostres iniciatives no han estat aprovades, nosaltres hem anat presentant-les, aquestes iniciatives, i començo dient això, dient aquestes paraules perquè pensem que és molt oportú dir-ho en aquesta situació actual, en aquestes condicions quan, el tancament dels centres penitenciaris de Barcelona, ho reclama tothom.

He de destacar que, quan nosaltres hem presentat totes aquestes iniciatives, el posicionament dels altres grups parlamentaris, la majoria dels grups de la cambra ens han donat suport a aquestes iniciatives quasi sempre, a excepció, naturalment, del Grup de Convergència i Unió, en la majoria de les ocasions. És això també oportú, fer-ho constar en aquest moment, quan un candidat de la coalició que ens ha estat rebutjant sistemàticament moltes de les nostres iniciatives va prometen tancament de centres penitenciaris pertot arreu on va, sense haver-ne, abans, construït els suficients com per poder albergar els presoners, els presos d'aquests centres que es volen tancar.

La presentació d'una moció demanant un pla, que és el que estic defensant en aquest moment, no és tampoc una novetat en aquest Parlament. Nosaltres hem presentat mocions en aquest sentit en moltes ocasions, perquè hem cregut sempre que el pla és un instrument imprescindible per desenvolupar aquesta modernització. Per la complexitat de la qüestió, per les inversions quantioses que s'han de fer, pels esforços per vèncer resistències —nosaltres sempre hem cregut que el mateix Consell Executiu, si darrere tenia un pla aprovat unànimement per aquest Parlament, tindria molta més facilitat per vèncer les dificultats i les voluntats polítiques que es podien oposar a la construcció dels centres penitenciaris—, i també perquè es necessita un temps molt important, de llarga duració, per construir tots els centres que fan falta per a aquesta modernització.

Totes aquestes condicions i aquesta situació ens han aconsellat sempre de presentar un pla, sempre que, naturalment, s'ha donat l'oportunitat de fer-ho. En una ocasió sí que el Govern de Convergència i Unió va acceptar una moció demanant un pla que nosaltres vam presentar, i va ser l'any 1983, a escassos mesos d'esperar els traspassos definitius de les competències, o dels serveis, millor dit, en matèria de presons que ens atorga l'Estatut d'Autonomia.

En aquell moment la necessitat del pla va ser compartida per tothom; aquell pla, quan es va presentar al Parlament, fixava uns terminis d'execució fins a l'any 1990, contemplava el tancament de la presó Model, de la presó de Wad-Ras, de les presons de Tarragona, de Figueres, i feia una previsió de creixement de la població penitenciària molt important i bastant similar al que hem anat aconseguint any darrere any, és a dir, als nivells, fins i tot, actuals. Per tant, quan de vegades jo sento el Consell Executiu dir que la població penitenciària ha crescut amb desmesura i que això era molt difícil de preveure, no és així, perquè les mateixes autoritats penitenciaris de Catalunya, l'any 1983, aquest creixement ja el van preveure.

El pla, per això, no va servir per a res; no va servir per a res perquè mai es va dur a la pràctica i, a més a més, en el decurs dels anys i a través de les interpellacions que aquí vam anar substanciant es va veure que el Consell Executiu renunciava a una de les seves posicions clau des del principi de la constitució d'aquest Parlament, que era el tancament de la Model. Per motivacions polítiques?, per cost econòmic? Bé, nosaltres ara no entrarem en aquest terreny, però aquí queda, diguem-ne, reflectida tota una situació que ens duu al dia d'avui.

S'ha canviat ara de pensament? Aquesta és la pregunta que tots nosaltres ens podríem fer. La resposta seria afirmativa: sembla que sí. En el debat de pressupostos d'enguany es va acceptar una esmena nostra en el sentit de veure, de preveure una consignació per a l'adquisició de terrenys per al tancament de les presons de Barcelona. En aquesta precampanya de la ciutat de Barcelona tots els candidats estan declarant que volen tancar la presó Model, que volen tancar la presó de la Trinitat i que volen tancar la presó de Wad-Ras, i això, naturalment, necessita forçosament l'execució d'un pla, i la consellera de Justícia, en la interpellació que dóna lloc a la presentació d'aquesta Moció, es va mostrar favorable, també, a la necessitat del pla. Enhorabona i benvingut sigui aquest canvi d'opinió.

La nostra Moció: la nostra Moció vol facilitar l'adopció per aquest Parlament d'un pla, la presentació d'un pla, i consta d'un sol punt. Els el llegiré perquè és molt curt i perquè la millor defensa de la nostra filosofia, que és la d'una moció oberta, es tindrà precisament de la lectura d'aquest punt o d'aquesta Moció. Diu així: «El Parlament de Catalunya acorda instar el Govern que presenti, en el termini de sis mesos, un pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris, adequat a les necessitats actuals i les previsibles a mitjà i llarg termini, amb especificació de la seva distribució, els terminis aproximats d'execució i el seu cost approxi-

mat. Dins de l'esmentat pla es tindrà en compte el plantejament de supressió dels centres de preventius de Barcelona ciutat i es determinarà la data previsible del tancament dels actuals centres d'homes, la Model, joves, la Trinitat, i dones, Wad-Ras.»

El text conté els elements mínims de concreció indispensable per al seu propòsit. I quin és el propòsit d'aquesta Moció? Que es presenti el pla, que el pla contempli la globalitat de la situació, però que estableixi prioritats i terminis d'execució, i que la manera, els mitjans i altres disposicions per a la seva execució corresponen al Govern de Catalunya d'establir-los i arbitrar-los, d'acord amb les seves pròpies previsions.

Naturalment, naturalment, ens agradaria discutir tot això al seu moment, quan el pla sigui presentat en aquest Parlament. Hi ha un conjunt de raons per demanar el pla, addicionals a totes les que ja he dit, i amb un ampli consens que avaluï aquest pla. Es permet el seguiment des d'aquest Parlament, de l'execució i de la construcció de tots aquests centres penitenciaris; permet també mantenir una voluntat i una unitat d'acció, sigui quin sigui el govern que governi a Catalunya, serveix per ajudar a formar aquest estat d'opinió nacional que nosaltres creiem fonamental. Si el conjunt de l'opinió pública sap que hi ha un pla consensuat i aprovat en el Parlament sabrà la importància i la necessitat de la reforma penitenciària i de la modernització del sistema penitenciari; afavoreix –i aquesta també és una condició que a mi em sembla molt important– la no-utilització partidista i electoralista de la qüestió, perquè si hi ha aprovat un pla en aquest Parlament, l'opinió pública ho sap i els candidats d'altres nivells administratius saben que, a qui li corresponen les competències penitenciàries és qui té el pla i qui l'ha d'executar. I evita també –i aquest seria un corollari del que acabo de dir– futures posicions i actituds demagògiques.

Senyores i senyors diputats, és obligació del Govern governar. Sabem les dificultats que hi ha per a la construcció de centres penitenciaris, aquí a Catalunya i a tot arreu, a tot arreu, no solament a tot arreu d'Espanya, sinó a tot arreu del món. Sabem també la necessitat de negociar amb els ajuntaments, i –ja ho he dit abans, ho repeteixo– el pla ajudarà en aquesta direcció, en aquest sentit, i en la interpellació que va tenir lloc amb la senyora consellera, la senyora consellera ens va parlar d'una sèrie de variables que podrien fer variar el pla: ens va parlar de la minoria d'edat penal, que pot ser reduïda, de la reducció de penes, de les penes alternatives a la privació de llibertat..., nosaltres sabem que això, en la seva pràctica, en la seva execució, afectarà la realització del pla, però, encara que l'afecti en major o menor mesura, no crec que hagi de formar part d'aquestes previsions generals, no han d'afectar les previsions generals del pla.

Convicció compartida de la necessitat de dignificar les institucions penitenciàries i adequar-les a la llei. Els voldria recordar una obra de teatre que no fa gaire jo vaig veure, *Oncle Vània*, en la qual un dels personatges deia que les conviccions no són res per elles soles; són com els colors de la paleta d'un pintor, que és necessari treballar-los, aquests

colors, per aconseguir un quadre, doncs, agradable. Si treballem convenientment la nostra voluntat i les nostres conviccions, senyores i senyors diputats, aconseguirem sens dubte aquest noble objectiu de tenir les institucions penitenciàries que mereix la nostra societat democràtica i el prestigi del nostre autogovern.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Hi ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Molt honorable president, senyores i senyors diputats i diputades, de la substanciació de la interpellació ja es va deduir, em sembla, que no hi tenia inconvenient l'honorable consellera i, per tant, el Consell Executiu, a la confecció d'aquest mapa que demana, aquest pla d'actuació que demana el senyor Oliart en representació del Grup Socialista. Li va acabar dient: «Hi estem disposats, entre altres coses, perquè s'estan duent a terme una colla d'estudis que, d'alguna manera, ja poden servir per complementar i per endegar aquest pla», oi?

Per tant, en el concepte en si, diguem-ne, no hi estem en contra i, per tant, des d'aquest punt de vista li podríem abonar la Moció. El que passa és que el pla, de per si, doncs, comporta una certa complexitat que a vostè no se li escapà. Per exemple, per confeccionar el mapa escolar, doncs, hem fet des d'estudis demogràfics fins a natalitat, de mil maneres, per saber realment quines necessitats, perquè tota vegada que vas a fer una planificació apunta bé i encerta-la, oi? I des d'aquest punt de vista ens ha semblat que fóra més completa la Moció que vostès presenten amb l'esmena que fa referència a tenir en compte quines seran les modificacions que es produiran de futur, tant en un sentit legislatiu com en un sentit d'actuació. I per tant, aquest és un aspecte que s'ha de tenir, i encara que no s'aproves aquesta Moció segurament s'ha de tenir, s'haurà de tenir en compte a l'hora de la confecció de l'esmentat pla de necessitats.

I per altra banda hi ha un altre aspecte, que nosaltres considerem d'una importància capital, també, que seria el fet que es revisin –no és cap exigència, és un fet absolutament normal– els acords de quan es van produir els traspàsos dels serveis penitenciaris a la Generalitat. Per què? Home, perquè les modificacions que hi ha hagut d'aleshores ençà en aquest tema són importants. El mateix 84 ja es va duplicar la població reclusa, aspectes que no s'havien ni contemplat en el traspàs de serveis. Per altra banda, també és evident que hi havien uns compromisos en aquests acords, que també entén el Consell Executiu que no s'han complert, i també és evident que n'hem parlat altres vegades que la nova inversió tampoc es va traspasar; és a dir aquí tampoc no hi ha cap acord de si es necessiten més centres de quina manera això es porta a terme.

No és que sigui un greuge, però tampoc és just, entenem, que la resta de comunitats de l'Estat per no assumir algunes..., fins i tot preveient-ho el seu Estatut, per no assumir

una competència que tenen, l'Estat els faci les coses, i que la catalana, per ser responsable d'acord amb el seu Estatut, surti d'alguna manera castigada. Per tant, em sembla que és important que es pugui revisar això, sigui quin sigui el Govern que hi hagi de l'Estat, que es pugui revisar això de cara a aquesta igualtat en els drets de les comunitats.

I dit això, senyor president, res més. Jo espero que vostès acceptin aquestes esmenes per poder votar a favor de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols. Ara poden intervenir els grups que no han formulat esmenes. Pel Grup Parlamentari Mixt, el senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Senyor president, des de l'escó estant, per dir que donaré suport a la Moció del Grup Socialista substanciada pel diputat senyor Oliart, tant si accepta l'esmena com si no l'accepta, perquè d'alguna manera la Moció el que fa és purament que el Govern es comprometi amb un programa i una declaració d'intencions programàtica, nodrida amb recursos, a fi i efecte de millorar l'estructura del sistema penitenciari a Catalunya, i per tant oferir a la gent que ha de patir penes de privació de llibertat unes estances amb una qualitat de vida que no els representi una sobrecàrrega a la seva condemna. Per aquestes raons li donarem suport.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, una qüestió com el mapa penitenciari de Catalunya creiem nosaltres que exigiria per part de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra una actitud rigorosa i sobretot responsable. La nostra societat, malauradament, necessita presons, però presons que tinguin uns nivells de qualitat que permetin alhora complir les funcions específiques que els atorga el nostre ordenament jurídic i garantir al mateix temps a les persones privades de llibertat el respecte als seus drets fonamentals.

Després de quinze anys encara no tenim tancat el mapa penitenciari català. Des dels primers plans del primer conseller fins al mandat de l'actual consellera, senyora De Gispert, s'han aprovat diferents iniciatives, s'ha fet tot tipus de declaracions, sembla que existeix —com molt bé ha reconegut el senyor Oliart— una certa voluntat i potser un consens sobre la necessitat de treure de Barcelona uns centres penitenciaris que no reuneixen les mínimes condicions exigibles, però a la pràctica no hi ha un document oficial on la Generalitat de forma explícita digui quina serà la ubicació dels centres penitenciaris catalans en l'horitzó dels propers anys.

Hem avançat una mica amb la definició dels recursos pressupostaris que es destinaran en l'amortització del nostre sistema penitenciari, cas per exemple de la consignació en la Llei de pressupostos d'enguany d'una partida per la compra de sòl on construir les presons que han de substituir les actuals de la Trinitat i la Model, però la indefinició de les loca-

litzacions afavoreix la conflictivitat i el seu aprofitament partidista.

Que la ubicació de les presons, com la dels abocadors, sabem tots que genera polèmiques, ho sabem tots els grups. Els ciutadans residents a les zones on existeixen aquests centres, on s'han de construir, on està prevista la construcció, entenen que un centre penitenciari afecta negativament la seva qualitat de vida. Per les raons que sigui, moltes sense fonament i algunes justificades, el cert és que la planificació penitenciària genera fortes oposicions a les poblacions afectades on s'han de construir els nous centres. Això genera dos moviments socials contradictoris uns dels altres: un, la dels ciutadans de Barcelona, que volen fora les presons; l'altre, el dels ciutadans on es podran ubicar aquestes presons, on, pels motius que ja he qualificat abans, no ho volen.

Aquest fet fa difícil i fa complex assolir un sistema penitenciari que sigui territorialment equilibrat, fonamentalment per la dificultat de la ubicació. No hem d'oblidar que aquesta manca de conscienciació social sobre la necessitat de disposar d'un sistema penitenciari equilibrat sovint és reforçada per les accions electoralistes dels partits polítics i la planificació penitenciària no pot dependre, creiem nosaltres que no ha de dependre de les circumstàncies electorals.

Un exemple del que dic és el cas de les promeses electorals del candidat de Convergència i Unió a l'alcaldia de Barcelona, que assumint *de facto* les funcions d'una mena de portaveu oficials del Govern de Catalunya, adquireix compromisos que impliquen el Consell Executiu i que en qualsevol cas ultrapassen les competències d'un alcalde de Barcelona.

Considerem que la planificació penitenciària no pot ser un tema que s'obri periòdicament en ocasió de conteses electorals, i això requereix, tal com s'ha fet amb les pensions, un compromís on les forces parlamentàries acordin un pla consensuat que eviti la tendència comprensible, però també hem de reconèixer que una tendència perjudicial per als interessos generals del país, de fer de les localitzacions de les presons una bandera electoral.

Cal elaborar un pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris que defineixi el mapa penitenciari de Catalunya, tal com proposa la Moció socialista, i específicament la distribució territorial d'aquests centres; també els terminis de construcció, un pla que inclogui el trasllat de les presons Model, Trinitat i Wad-Ras i la construcció d'un nou centre a Barcelona.

Per aquestes raons, per les raons que acabo d'esmentar, el Grup Parlamentari Popular donarà el seu vot favorable a la Moció presentada pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, gairebé seria sobrer explicar per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya que la nostra posició és ja des de fa molt temps

absolutament favorable a adequar les necessitats penitenciaris de Catalunya a la realitat, a la malaurada realitat que ens imposa el fet que hàgim d'incrementar, precisament, i millorar les presons.

Perquè, certament, les presons no ens agraden, jo crec que a ningú, però tots reconeixem que és una necessitat, una necessitat per complir —cosa que no és gens fàcil— aquella funció que estableix la Constitució, de rehabilitar i reinserir els presos, i per complir també una altra funció, que és la de privar d'un dret, privar de la llibertat els reclusos, però no més privar-los d'aquest dret, no d'altres drets. I quan els centres penitenciaris no són els adients, no són els adequats, no tenen els mitjans corresponents, no es compleix adequadament aquest mandat constitucional, perquè a vegades es priva o s'impossibilita als reclusos de l'exercici ple d'altres drets, com és el d'una vida digna, el dret a la salut, etcètera, derivat —hi insisteixo— de la manca de centres penitenciaris.

Per tant, nosaltres reiterem, com és obvi, la nostra posició, no és el nostre Grup —com ha dit molt bé el senyor Oliart— un dels grups que ara sembla que de cara a les eleccions municipals reconverteix la seva posició, i per això ens sembla molt adequada la proposta que fa el senyor Oliart en nom del Grup Socialista, perquè demana un pla, però no únicament un pla, sinó que també demana dates d'execució, és a dir allò que ha mancat moltes vegades, que és el fet que el pla després es dugui a la pràctica.

Per tant, nosaltres pensem que això és important, que realment si hi ha un canvi d'actitud per part del Govern és saludable, és desitjable, és bo, però que s'ha de demostrar a la pràctica, tirant endavant aquest pla, fent-lo, però després desenvolupant-lo, construint els centres necessaris i, naturalment, això ha de comportar el tancament dels centres de Barcelona, perquè no poden reunir els requisits imprescindibles avui. I jo voldria deixar això molt clar: no tant perquè nosaltres pensem que les presons han d'anar a raure a altres ajuntaments, a altres municipis i Barcelona n'ha de quedar lliure, sinó perquè realment a la ciutat de Barcelona aquests centres no poden, efectivament, complir adequadament les seves funcions.

Per tant, estem totalment d'acord i votarem favorablement la Moció del senyor Oliart, com hem fet ja moltes altres vegades en aquesta tasca constant i tan valuosa del senyor Oliart en la defensa dels interessos i de la dignitat en les condicions de vida dels presos de Catalunya.

I encara que evidentment no li toca al nostre Grup pronunciar-se sobre les esmenes presentades, ja que ha de fer-ho el Grup Socialista, que és qui ha presentat la Moció, sí que li he de dir al Grup Socialista que a nosaltres ens sembla que la primera esmena és ni més ni menys que una obvietat —certament, encara que no hi hagués aquesta esmena les modificacions que es puguin produir a la legislació penal o penitenciària que incideixin en les necessitats s'hauran de recollir en el Pla, s'hauran de recollir també en l'execució del pla—, però no ens sembla precisament, ni molt menys —des del nostre punt de vista, naturalment—, acceptable la segona esmena, tota vegada que el que faria seria, des del nos-

tre punt de vista, desvirtuar de veritat el contingut del pla i posar-li un condicionant tan important que realment el faria absolutament inútil.

Gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, per anunciar el vot favorable del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a la Moció presentada pel senyor Oliart, del Grup Socialista. Semblaria a aquestes alçades, a quinze anys de govern català, en aquesta nova Generalitat monàrquica, semblaria ja una obvietat demanar un pla per a les presons a Catalunya, però sembla que tot sovint a l'oposició ens toca fer aquest paper, reclamar obvietats, reclamar evidències i a vegades exigir fins i tot evidències.

Presentar un pla no és el mateix que presentar un mapa notarial de com és la situació de les presons a Catalunya. Vol dir manifestar, vol dir prendre el compromís i en aquest compromís s'hi detalla temps, s'hi detallen diners, s'hi detalla estratègia i es fa una mica una previsió de futur amb tots els condicionants que té la vida mateixa per ella mateixa, i en política més, molt més.

Aleshores, tenint en compte que a Catalunya en aquest moment tenim 6.700 i escaig, gent que està reclusa; que d'aquests n'hi ha gairebé 1.200 que són preventius, que això s'ha reduït, però que malgrat tot és excessiu; tenint en compte els llocs on aquesta gent passa aquest temps de reclusió, que són les tres presons de Barcelona, la de Tarragona, la de Lleida, les dues de la província o comarques de Girona i les dues de les comarques de Barcelona; tenint en compte que aquestes presons poden i deuen i deurien només tenir 4.000 persones, més o menys, i que estan per sobre de les 6.000; que, per tant, hi ha una inadequació, no hi ha una modernització, que és el que hem de fer, sinó una inadequació de la capacitat d'aquestes presons per la gent que ha de retenir, i donada també la situació en què es troben algunes d'elles —com diu molt bé la Moció del senyor Oliart— és absolutament no de falta de modernització sinó inacceptable, ens sembla a nosaltres importantíssim que avui s'aprovisi, amb els vots de la majoria inclosos. I m'agradaria si em pogués escoltar només un moment el portaveu de la majoria, perquè voldria fer un prec que —com deia el senyor Roc Fuentes— no és que ens toqui potser a nosaltres fer-lo, sinó al senyor Oliart, però jo diria que no hi ha contradicció entre el que planteja el senyor Oliart i la condició que vostè posa, perquè a mi em sembla perfectament legítim que, en un pla de futur, amb tots els compromisos que faci falta, de presons a Catalunya, hi cap perfectament, en el capítol dels diners, en el capítol de com això portar-ho a terme, una sèrie d'anàlisis de situacions concretes. Per exemple, si convé, per sobre 6.000 persones, treure presons, adequar-ne d'altres i fer-ne de noves, això porta un capítol de diners que es pot estudiar la manera o es pot dir com aquests diners han d'arribar a Catalunya: si han de sortir de la Generalitat en

exclusiva o si han de sortir, per greuge comparatiu, de les arques en què tots contribuïm obligadament, que són les de l'Estat.

Es podria trobar la fórmula, però Catalunya no pot passar més dies ni més temps sense tenir un pla de presons, perquè aleshores podria donar la sensació –i, senyor portaveu de la majoria, voldria que m'entengués bé; és mala intenció de part meua si vostè em diu que és així– que la senyora consellera, nova en el càrrec, s'estrena dient que està d'acord amb el Pla, i vostè, grup de suport, busquen determinats condicionaments perquè aquest Pla no es pugui portar a terme. Suposo que és malèvola intenció per part meua, i ho reconec d'entrada, però vostè ha de convenir amb mi que és feina de l'oposició mirar d'escatir per què la consellera, públicament i en dinar privat, ens diu que està entusiasmada amb aquesta idea que li planteja el senyor Oliart, una mica en nom de tots els grups de l'oposició, i després ens trobem que el Grup seu planteja una sèrie de condicions, algunes d'una obvietat que no s'entén per què es presenten i d'altres que semblaria que van a torpedinar aquesta bona voluntat. Perquè la veritat sigui dita que no es podria fer cap pla –cap pla– amb aquestes condicions que vostè planteja; o, millor dit, es podrien tombar tots els plans que es volguessin fer posant-hi condicionaments d'aquest estil.

Per tant, jo no vull insistir en aquest camí; jo insistiré més en el sentit positiu: jo penso que el senyor Oliart pot entendre perfectament que, en el capítol de com es gestionen econòmicament aquests nous centres penitenciaris, hi pot haver una corresponsabilitat de l'Estat, però això no invalida en cap cas el pla, que ha de dir on les fem, quantes en fem, en quants mesos les fem, amb quina distribució de gent... En fi, tot això em sembla que és d'una necessitat que vostè, en cap cas, s'hi poden oposar, i menys sota aquest pretext, en tot cas. Jo penso que a l'hora d'abordar i que vostè plantejgi aquest pla, d'aquí a sis mesos, podrem discutir si s'han excedit en alguna condició dintre del pla, però no ara, que estem parlant purament i simplement en termes generals.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Ara el senyor Oliart es pot pronunciar sobre les esmenes presentades.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc, agrair a tots els grups que han anunciat el vot favorable a la nostra Moció, i també el suport que durant tants anys han estat donant a les iniciatives del Grup Socialista en totes les iniciatives que nosaltres hem presentat per a la modernització dels centres penitenciaris i del sistema penitenciari. Agrair també, personalment, al senyor Roc Fuentes les paraules que m'ha dedicat. I, quant al nostre posicionament a les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, a la que posen ells el número 2, és a dir, a la seva primera esmena, doncs, bé, nosaltres, encara que considerem també, com el senyor Roc Fuentes, que és una obvietat, és indubtable que encara que no es posi el pla estarà condicionat sempre, doncs, al Codi

penal que tinguem i a les circumstàncies i situació de la població penitenciària en general. Però bé, nosaltres no tenim cap inconvenient a acceptar aquest condicionament; pensem que és lògic, i, per tant, l'acceptem i ja està.

En el punt 3 hi han dos apartats molt diferenciats un de l'altre, que gairebé podrien ser punts completament separats. Començaré pel que estem d'acord. Per exemple, en el punt que diu: «adoptar, en el marc de les competències en matèria d'ordenació del territori i urbanisme, els acords necessaris amb els ajuntaments corresponents», bé, aquest ens sembla també una obvietat, perquè així s'ha de fer i així ho marca la Llei, però està clar que nosaltres també hi estem d'acord, i cap problema en aquest sentit.

Ara, revisar la valoració econòmica dels acords de la Comissió Mixta en matèria d'Administració penitenciària i això condicionar-ho a tot el pla, bé, a nosaltres ens sembla que això no és lògic. No podem nosaltres ara presentar aquí una moció demanant un pla que ja d'entrada, doncs, té un condicionament tan important que, a més a més, fins i tot depèn d'unes futures negociacions o depèn de la revisió d'uns acords que daten de l'any 1983 i que, a més a més, fan referència a uns traspassos que són de l'any 1984, és a dir que ja fa més d'onze anys. Per tant, aquestes jo crec que són raons suficients perquè nosaltres aquest apartat, doncs, no el puguem acceptar.

Aleshores, senyor president, nosaltres acceptaríem el punt 2, i, del punt 3 de Convergència i Unió, de les esmenes de Convergència i Unió, acceptaríem l'últim paràgraf i no acceptaríem el primer dels paràgrafs, el que fa referència a la revisió de la valoració econòmica dels acords de la Comissió Mixta.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. (*El senyor Orriols demana per parlar.*) Sí, el senyor Orriols per què em demana la paraula?

El Sr. ORRIOLS: Senyor president, per poder exposar la intenció del meu Grup d'arribar a un acord en aquesta Moció.

El senyor Oliart admet tres punts i em diu que n'hi ha un amb el qual discrepa. Aleshores, tot i que nosaltres, doncs... És per explicar que estaríem en disposició de retirar aquest punt de la discrepància en ares a una unitat d'actuació i unanimitat de la cambra, i sobretot perquè l'honorable consellera va defensar la necessitat de tirar això endavant, i no voldria el nostre Grup Parlamentari desdibuixar tant la seva intervenció; tot i que –tal com ha apuntat el senyor Rodri– és evident que en el Pla aquest, d'alguna manera, s'haurà de contemplar el finançament i, d'alguna manera, s'haurà de parlar d'aquest traspàs de competències i de quines són les càrregues econòmiques que ha de suportar Catalunya en relació amb la resta de l'Estat en matèria penitenciària.

I, per tant, pensem que això es podrà fer dintre el treball del Pla, i en aquest sentit retirem el punt que el Grup Socialista no acceptava.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols.

Per consegüent, se sotmet a votació el text de la Moció amb les addicions corresponents a les esmenes que ha acceptat el proponent de la Moció, senyor Oliart.

Vots a favor?

El text de la Moció ha quedat aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les divisions administratives territorials de Catalunya

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre les divisions administratives territorials de Catalunya, presentada pel diputat senyor Antoni Farrés, que té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la darrera sessió, quan vàrem substanciar la interpellació sobre les múltiples divisions administratives territorials que hi han a Catalunya en aquests moments, crec que es varen produir una sèrie d'acords en el sentit següent: primer, constatar l'existència d'aquest fenomen, d'aquesta multiplicitat de divisions territorials dels diferents departaments, sense que coincidissin necessàriament unes amb les altres, que moltes vegades ni tan sols coincidien amb la divisió comarcal, i vàrem constatar també, en la resposta del conseller, que amb motiu de la discussió del Pla territorial general de Catalunya s'havia produït, a través d'una esmena transaccional, un avenç significatiu quan en la disposició transitòria segona del Pla territorial general de Catalunya s'establí que, mentre no es legislés sobre la divisió de Catalunya en regions, el Govern de la Generalitat ha de tenir en compte subsidiàriament els àmbits funcionals territorials definits per aquesta Llei en el que fa referència a la planificació de llurs serveis.

Per tant, produïdes aquestes dues coincidències o la constatació d'aquesta problemàtica, lògicament amb diferents matisos, des de les diferents òptiques polítiques de cadascú de nosaltres, però que hi havia aquest comú denominador, la conclusió lògica, el corollari que se'n desprèn és —almenys a criteri d'aquest diputat, en nom d'Iniciativa per Catalunya— dir el que, més o menys, més ben dit o més mal dit, diu aquesta Moció, i és dir: doncs, bé, a partir d'ara, tota nova divisió territorial o qualsevol modificació de divisió administrativa que es produeixi, que prengui com a referència els àmbits funcionals territorials que va establir el Pla territorial general i, per una altra banda, que tingui present la divisió comarcal de Catalunya, que és, en definitiva, el primer punt de la Moció subsegüent.

Per tant, era evident, vull dir, que és necessari, a partir d'aquest moment o a partir de l'aprovació del Pla territorial general, fer un punt i a part; és evident també que hi han algunes divisions —i van sortir també amb motiu de la substanciació de les interpellacions—, com, per exemple, els àmbits que tenen relació, per exemple, amb el cicle de l'aigua, fonamentalment, o bé els temes de les conques hidrogràfiques, que, per molta voluntat política que hi hagi d'homogeneï-

zar, d'intentar, vull dir, fer més coherents les diferents divisions administratives, doncs, és impossible. En aquests casos nosaltres creiem que cal excepcionar o que cal contemplar la possibilitat d'excepcions; el que passa és que aquestes han de ser raonades. N'hi ha algunes de molt lògiques, n'hi ha d'altres que potser costarà més raonar i justificar, però, en tot cas, deixar la porta oberta i, precisament recollint un suggeriment que va fer o un plantejament que va fer el mateix conseller, demanar l'informe de la Comissió de Delimitació Territorial, que, encara que potser hi havia alguna possible discrepància sobre si era l'organisme més adequat per a fer-ho, el fet que hi haguessin representants no solament del Govern de la Generalitat, sinó també dels municipis, però representants de les comunitats científiques i universitàries, feia que, d'alguna manera, la Comissió de Delimitació Territorial tinguí una qualificació que pugui informar amb més facilitat, doncs, sobre aquestes excepcions en el procés d'homogeneïtzació de les diferents divisions administratives que hi han sobre el territori.

I finalment, el tercer punt planteja que, lògicament, en aquests moments hi han moltes divisions que estan aplicant-se; que, probablement, és possible que moltes d'elles no tinguin una propera revisió o modificació, i, per tant, donar-nos un termini raonable de temps per anar fent un treball progressiu d'adaptació, doncs, ja, per una banda a la realitat comarcal, per una altra banda als àmbits funcionals territorials que es varen definir en aquell moment, quan es va discutir la Llei del Pla territorial general.

Aquests són els tres punts de la Moció. Concretament, d'aquest «termini més breu possible» que es diu es posa indicativament el període màxim de dos anys per intentar sortir al pas d'una cosa que ens passa tot sovint en aquest país, que aquestes coses provisionals són les més duradores, les més estables, eh?, precisament perquè tenen aquest caràcter provisional, i, home, fixem un període perquè tots plegats fem un esforç d'adaptar-nos i d'intentar simplificar i racionalitzar, doncs, el que és el mapa administratiu.

Jo crec que després, en cas de ser aprovada —com ho espero— aquesta Moció, perquè és conseqüència lògica de tota la reflexió que s'està portant en aquest camp aquí, en aquesta cambra, hi hauria una segona part, que, lògicament, és més complicada, i és veure com anem influint, com anem requerint, com anem forçant que les altres administracions, especialment l'Administració de l'Estat i d'altres divisions administratives que existeixen en aquests moments, també anem fent aquest camí d'adaptació, fins i tot a nivell de moltes activitats d'organismes que no són pròpiament públics, però que tenen un caràcter de servei públic, i, per tant, la necessitat també d'anar fent més compacte, més homogeni, més fàcil de llegir el conjunt del nostre país sobre la base de la seva estructura i la seva organització territorial.

Aquests eren els tres punts d'aquesta moció. Crec que pels termes i pel to amb què es va desenvolupar tot el procés de substanciació de la interpellació, fa que d'alguna manera, avui, en aquests moments, potser no siguin necessàries gaires més explicacions, i constant també la voluntat per part

de la majoria per anar avançant en aquest camí, i que en tot cas l'única possible discrepància és un problema més de ritmes, de velocitats, però no la voluntat d'anar caminant i d'anar empenyent el conjunt del que és l'Administració, en aquest cas, de la Generalitat, cap a aquests dos referents, divisió comarcal i àmbits territorials funcionals, doncs, d'alguna manera poder fer aquest pas.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats, que demanar-los el vot favorable a aquesta Moció subsegüent.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció. Per consegüent, passem directament a la intervenció dels grups que ho sol·licitin. El Grup Parlamentari Mixt? El senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, des de l'escó estant, per anunciar el vot favorable a la Moció del diputat senyor Antoni Farrés, perquè entenem que és una oferta de concreció positiva al desenvolupament i al compliment de la disposició transitòria segona del Pla territorial general de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Sí, gràcies, senyor president. El nostre Grup, el Grup Popular, s'abstindrà en aquesta Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. El nostre Grup, francament, va tenir dubtes a l'hora de plantejar-se el sentit de la votació a aquesta Moció, i no tant pel fet que sigui una moció que es pot votar perfectament, sinó potser per una reflexió que el mateix senyor Farrés feia en la seva interpellació: el senyor Farrés valorava d'una manera especial la transaccional que es va aprovar en el Pla territorial, en què es deia una mica que es tingués en compte, d'alguna manera, la divisió que es feia de Catalunya, l'esperit, en definitiva, que d'aquesta Llei sortia, i que es tingués en compte.

Nosaltres vam votar a favor. El que passa és que tampoc hi vam votar a favor d'una manera entusiasta. És a dir, en el moment de plantejar una hipotètica divisió territorial, el que és clar és que el nostre Grup no estaria d'acord amb aquesta divisió territorial, en absolut. I per tant, d'alguna manera, és clar, el que estem fent en aquests moments és intentar tendir cap a aquesta divisió territorial. En qualsevol cas, és clar que entre això i la província hem de valorar com un element positiu el fet que hi hagin uns altres àmbits d'actuació.

Tot i això, hi insisteixo, nosaltres votarem a favor, però votarem, doncs..., hi insisteixo: no tant per la Moció en sí, eh? La Moció, probablement, no té més secret, és correcta, està bé, és racional, sobretot, i em sembla que això és el que s'ha de valorar especialment. Ara bé, el que no ens satisfà en absolut és aquesta hipoteca constant que hi ha al damunt

de la divisió territorial de Catalunya; és a dir, mentre no hi hagi una definició clara, per part del Govern, de quina és la divisió territorial que es vol; mentre no hi hagi una definició clara, per part del Govern, de cap on s'ha de tendir, de quin és el paper que han de jugar les ciutats, les comarques, quina és la divisió que es vol, quins són els àmbits d'influència que s'han de jugar, estarem amb una hipoteca permanent a nivell de país. I en aquest sentit és aquesta recança que volem manifestar: que d'acord amb la Moció, que votarem que sí, però expressar, doncs, aquesta sensació una mica..., no només d'angoixa, sinó també, fins i tot, jo diria que d'una certa frustració del que hauria de ser una de les prioritats més importants en l'acció de govern del Govern de la Generalitat de Catalunya i, per tant, del grup que li dona suport, de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: El Grup Socialista anuncia que votarà favorablement el contingut de la Moció que se'ns presenta avui, aquí, a debat. La veritat és que potser en el text exacte de la Moció hi hauria algun punt que hauríem de discutir exactament què vol dir, no? «Que es prengui en consideració estrictament per a les noves divisions administratives, doncs, les àrees funcionals territorials i les comarques.» Evidentment, hi hauria altres àmbits que hauríem de tenir en consideració. Però com que l'esperit de la Moció és molt clar, nosaltres hi hem d'estar a favor.

L'esperit, quin és? L'esperit és intentar racionalitzar el conjunt de nivells administratius de Catalunya, i el senyor Benach deia que això és una feina del Govern; potser no és una feina del Govern: potser és una feina del conjunt de la cambra, i jo crec que aquesta proposta d'Iniciativa ajuda que la cambra prengui posicionaments precisament sobre com considera que ha de ser el futur de les divisions administratives de Catalunya, i, per tant, és positiu que ens pronunciem. La proposta que fa Iniciativa és: racionalitzem, simplifiquem, hi ha massa nivells de divisions administratives a Catalunya.

Nosaltres comentàvem, en la discussió del Pla territorial, que el Pla territorial, en comptes de simplificar, complicava encara més l'entramat administratiu de Catalunya, que en aquell moment dèiem que era de nou-cents quaranta-quatre municipis, quaranta-una comarques, quatre províncies, dues entitats metropolitanes, setanta-sis mancomunitats de municipis, vint-i-cinc consorcis. I amb l'aprovació del Pla es creen les sis àrees funcionals territorials —que és una de les propostes que es fa avui, que es prenguin en consideració—, tres-centes una àrees bàsiques territorials, i encara hi havia els sistemes de propostes. És a dir, tenim un nivell de divisions administratives molt complicat a Catalunya.

La proposta d'Iniciativa diu: «Home!, prenem-ne dues de bàsiques, sobretot en consideració a la descentralització del Govern de la Generalitat pel que fa referència a les àrees funcionals territorials», que tots sabem que, tal com diu la

proposta d'Iniciativa, d'alguna manera estan prefigurant el que ha de ser la regionalització de Catalunya. Doncs sí, senyors: si finalment el Parlament, a través del Pla territorial, considera que hi ha sis grans territoris a Catalunya, doncs, agafem aquests sis grans territoris com els àmbits de descentralització de la Generalitat. Estem d'acord amb aquesta filosofia. I també recordàvem que en aquests moments resulta que la Generalitat, amb la seva descentralització, no té una proposta coherent: té set serveis d'Ensenyament i, en canvi, té, per exemple, cinc serveis de Cultura i cinc serveis d'Urbanisme; però els cinc serveis de Cultura estan a les quatre províncies –per dir-ho d'alguna manera– i a Tortosa, i els cinc serveis d'urbanisme estan a les quatre províncies i a Manresa. És a dir, hi ha una descoordinació, no hi ha una homogeneïtzació de la divisió administrativa de la Generalitat. Per tant, la proposta d'Iniciativa és dir: «Escoltin, hi ha sis àrees funcionals territorials; agafin aquest àmbit com l'àmbit de descentralització de la Generalitat.» Hi estem d'acord. Ajuda a simplificar i que tothom sapiguem quin és el futur que espera la divisió administrativa i la descentralització de la Generalitat. Hi estem perfectament d'acord. I a més, de donar termini de dir: «Escoltin, vostès facin això com més aviat millor.»

Per tant, perquè la filosofia és correcta –agafar els àmbits funcionals territorials com un àmbit de descentralització de la Generalitat i la comarca com un àmbit de divisió a segon nivell, diguem, també per descentralització de la Generalitat i també com a àmbit d'administració local–, hi estem d'acord i ens sembla molt positiu en la línia de simplificar la divisió administrativa de Catalunya i racionalitzar el que és un tema molt complex.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Pont.

El Sr. PONT: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, anuncio la nostra voluntat de votar pràcticament favorablement tota la Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya i que és conseqüència del debat que van tenir amb l'honorable conseller.

Voldria, però, aprofitar per a fer unes precisions sobre la temàtica de les divisions administratives, i és que aquesta és una temàtica que sempre serà complexa. No és fàcil de tenir unes ratlles fetes damunt d'un plànol i que no es pugui marxar d'aquí. Arreu del món les divisions administratives són complexes. Els hi faré una referència molt curta, doncs, anant-nos-en només a la Catalunya nord, que ens pot semblar que ho tinguin més ben racionalitzat, com a bona gent més partidaris de Descartes que són, però bé, no sé..., anant a Perpinyà, és evident que la regió és el Llenguadoc-Rosselló, el Llenguadoc té cinc departaments –l'Aude, el Gard, l'Erau, Losera, Pirineus Orientals–, però els departaments estan dividits en districtes –Perpinyà, Ceret i Prada són tres districtes–, cada districte té cantons –en total, en el departament hi ha vint-i-quatre cantons–, estan dividits en dos-cents vint-i-sis municipis, que no tots són iguals, que trenta-cinc municipis són urbans, hi ha municipis rurals i municipis pe-

riurbans... Són complicades sempre, arreu, les divisions administratives.

Anant-nos-en més lluny, anant-nos-en a Estats Units, pot semblar, doncs, que l'organització dels comtats és més o menys uniforme, però després hi ha els districtes especials dels Estats Units; per a les escoles tenen districte escolar, tenen districtes sanitaris, districtes de bombers... Tot és diferent, depèn de si és un districte que té una ciutat gran i s'incorpora a aquesta ciutat, i si no hi ha ciutat gran...

Arreu són complexes les divisions administratives. Ara bé, em sembla que és obligació nostra –i els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula ho han dit– d'intentar simplificar i racionalitzar. En aquest sentit, la Moció que ens proposa el Grup d'Iniciativa per Catalunya, la valorem positivament. Té tres punts: en el primer punt ens demana que en tota nova divisió administrativa, territorial nova que es faci es prengui com a referència les comarques i els sis àmbits funcionals que es van aprovar en aquest Parlament pel Pla territorial general; en sembla, doncs, una proposta molt correcta, que es tingui en compte –de moment, subsidiàriament– aquestes divisions. Vull assenyalar que, al seu moment, els sis àmbits funcionals van ser aprovats per unanimitat d'aquesta cambra, i aleshores em sembla que és important que ho tinguem en compte i que el Govern ho faci servir sempre que pugui.

El segon punt de la Moció ens proposa que, quan no es pugui aplicar aquesta norma general –que sortiran casos–, doncs, se justifiqui i hi hagi un informe de la Comissió de Delimitació Territorial. Solució molt assenyada; segur que ens trobarem en circumstàncies que haurem de variar aquesta divisió. Doncs, d'acord: establim unes condicions.

Tercer punt: la progressiva adaptació de les actuals divisions territorials als departaments. Molt bé. Fem-la en el termini més breu possible i amb tota la voluntat. Jo no crec que hi hagin diferències en la voluntat del conseller tal com es va presentar: es farà tan de pressa com es pugui; ara bé, agafar el compromís de fer-ho en dos anys és el que el Govern no pot fer. Segurament que en moltes qüestions es podrà avançar i es podrà fer ràpidament, però n'hi haurà alguna altra en què no serà possible de fer-ho. Per tant, nosaltres, en el moment de la votació, demanem ja des d'ara al molt honorable senyor president que la darrera frase, que diu textualment: «...i, en tot cas, en el període màxim de dos anys», sigui objecte d'una votació separada. Nosaltres votarem tota la moció fins a «en el termini més breu possible».

I per acabar permeti'm, senyor president, de dir-li que nosaltres, des del nostre Grup, celebrem molt aquesta voluntat d'organitzar, doncs, d'aprofitar l'aprovació unànime dels sis àmbits territorials per, de forma subsidiària, superar l'esquarterament que, tradicionalment, ha vingut tenint el nostre país, la divisió en les quatre províncies, que manté una inèrcia i que, voluntàriament o involuntàriament, no només l'Administració, sinó altres vegades els mateixos ciutadans, mantenen aquesta divisió de les quatre províncies. Em sembla que qualsevol cosa que es faci en aquest sentit, que vagi

introduint en l'organització del Govern de la Generalitat una nova divisió diferent, per al nostre Grup Parlamentari és molt positiva, i de fa molts anys que tot el catalanisme polític hi ha tingut una voluntat manifestada reiteradament —ho repeteixo— al llarg de molts anys.

Moltes gràcies, honorable senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. (*El Sr. Farrés demana per parlar.*) El senyor Farrés, per què em demana la paraula?

El Sr. FARRÉS: Senyor president, per dues coses. Una, si m'ho permet, quinze segons per unes..., jo crec que contradiccions respecte a una afirmació que ha fet; i l'altra, en tot cas, per retirar aquesta frase en què demanaven votació separada, perquè encara que per part d'Iniciativa és molt important concretar, però, en ares a la unanimitat penso que ho facilitaríem.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, acabaria el text de la Moció amb l'expressió «més breu possible».

El Sr. FARRÉS: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Punt i final.

El Sr. FARRÉS: Sí. I si em permetés aquestes presumptes contradiccions... No, recordar, si no estic equivocant, que em sembla que en la divisió concreta dels sis àmbits territorials funcionals, si no ho recordo malament, no va haver-hi unanimitat; en tot cas...

El Sr. PRESIDENT: Això estarà en el *Diari de Sessions*, de manera que...

El Sr. FARRÉS: En tot cas...

El Sr. PRESIDENT: No em fem qüestió en aquest moment.

El Sr. FARRÉS: No, en tot cas, recordar que em sembla que tots els grups de la cambra volíem també un àmbit per al Pirineu; Esquerra Republicana, vull dir, per al tema del gran Penedès, i, per tant, em dona la impressió que, si més no, amb independència de la mecànica de vots, sí que es va expressar pels diferents grups altres àmbits territorials funcionals que es consideraven d'interès.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Farrés. El senyor Nadal volia insistir en el mateix?

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, però com que les actes de la sessió anterior, de les sessions anteriors, ja ho recolliran, només tornar a afirmar que el Grup Socialista va defensar l'àrea funcional del Pirineu.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. El senyor Pont?

El Sr. PONT: Sí, senyor president. Si em permet, m'excuso d'una mala interpretació, segurament, de la forma que he parlat: jo feia referència a la votació unànime d'aquest Parlament per part de tots els grups parlamentaris de la disposició transitòria o addicional que es va afegir reconeixent l'aplicació subsidiària dels sis àmbits en el desenvolupament de les tasques del Govern de la Generalitat. Aquesta disposició addicional, que es va introduir, sí que va ser votada unànimement per totes les forces polítiques representades en aquest Parlament.

Demano excuses si he pogut ofendre la sensibilitat d'algun altre diputat en la meua primera expressió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Sembla que queda àmpliament excusat. (*Remor de veus.*)

Se sotmet a votació el text de la Moció, la part dispositiva; evidentment, els «atesos» no formen part de la votació. De manera que se sotmet a votació el text de la Moció després d'haver estat suprimit l'últim incís.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat aprovada per 72 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la planificació familiar

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la planificació familiar, presentada per la diputada senyora Maite Utgés, que té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre planificació familiar, en la qual reclamàvem el compliment de la Moció publicada el març del 91, en què instava a desenvolupar el desplegament normatiu corresponent a la planificació familiar dins del sector sanitari. Denunciàvem que després de quatre anys de finalitzat el seu termini de compliment encara no hem vist aquest desplegament normatiu. En aquella interpellació fèiem referència a les diferents maneres d'entendre el concepte de planificació familiar i de com establir mecanismes d'orientació en aquest tema. Fèiem clarament la distinció entre el que és la planificació familiar del que és la protecció materno-infantil; és a dir, diferenciàvem el que és un dret bàsic elemental en el sentit de decidir lliurement els fills que es volen tenir, del que és la protecció que es dona en l'embaràs i en el part.

Es va evidenciar en aquella interpellació que hi havien criteris conceptuals i funcionals diferents del que ha de ser la planificació familiar; vàrem aportar algunes dades sobre aquestes diferències i vam dir que la major part de l'activitat als centres de planificació familiar va adreçada al suport de la consulta toco-ginecològica, exactament era un 70% de les visites que es realitzaven en aquests centres de planificació familiar, i, en canvi, les consultes del que seria pròpiament el *planning* només era un 11% d'aquestes visites.

Aquesta Moció del que tracta és justament de donar a la planificació familiar un concepte més ampli que no tingui únicament un nord assistencial mèdic, sinó també de prevenció i d'informació en un sentit ampli. Les dones busquen no tan sols el control del nombre de naixements, sinó la promoció dels serveis de salut reproductiva dedicats a la informació i a l'educació. La poca informació que tenen, per

exemple, alguns col·lectius com són els joves sobre mètodes anticonceptius és una de les raons que provoca —com tots sabem— els embarassos no desitjats i que són en aquest col·lectiu d'edat massa freqüents. Està demostrat que en aquest col·lectiu d'edat aquests embarassos no desitjats provoquen trastorns físics, provoca l'abandó d'estudis i provoca també problemes en l'entorn familiar, i això és producte de la mala informació i de la inaccessibilitat a les consultes de ginecologia d'aquesta informació.

He presentat aquesta Moció perquè veiem les dificultats de la població per poder disposar d'aquestes atencions i volem contribuir a l'eliminació de factors negatius en educació sexual i a millorar les possibilitats d'exercir i de gaudir d'una educació responsable. És en aquest sentit que la Moció insta el Consell Executiu a realitzar i a prosseguir les següents prestacions: primera, l'assessorament i prestació directa dels mètodes contraceptius; segona, l'atenció en matèria de sexualitat; tercera, el consell prenatal i genètic; quart, el control de les malalties de transmissió sexual; cinquè, l'atenció a l'esterilitat, i sisè, detecció precoç del càncer genital i de mama.

Insistim, doncs, que els centres de planificació familiar han de jugar un paper fonamental pel que fa a l'assessorament a la població en tots aquests temes, donat que el desconeixement d'alguns sectors de població s'evidencien en aquests moments de forma molt clara. És absolutament necessari que tots els mètodes anticonceptius puguin ser aplicats a totes les parelles que ho desitgin i hem de poder garantir l'accés ràpid i permanent al mètode elegit. Actualment hi han excessives demores, hi han excessives llistes d'espera per accedir a aquestes prestacions. L'atenció en matèria de sexualitat també —com diu la Moció— ha d'estar garantida en aquests serveis de planificació familiar, ja que el desconeixement de la població pel que fa referència a la funció reproductiva fa que sigui cada cop més freqüent la demanda d'atenció d'aquesta matèria.

I finalment, doncs, també comentar que hem de poder donar un control i un tractament de les malalties de transmissió, no perquè sigui donada aquesta atenció des dels mateixos centres de planificació familiar, sinó perquè sigui derivada aquesta atenció cap a l'especialista corresponent, i no parlarem ja, perquè ho hem fet en altres interpellacions, sobre la detecció precoç del càncer genital i mamari, que ja vam dir el que pensàvem sobre aquesta qüestió.

Finalment, doncs, deixar clar el perquè d'aquesta Moció i del nostre concepte que tenim sobre el que és la planificació familiar. Recordo que en aquell debat de la interpellació el senyor conseller va barrejar el que és la planificació familiar amb el que són..., va barrejar-ho amb les baixes xifres de natalitat, i aquesta és una idea molt simple del que no ha de ser justament la planificació familiar; quan parlem d'aquest concepte no ens referim, evidentment, solament a la prestació de mètodes contraceptius o de promoure programes per fer més accessible l'avortament, sinó, sobretot, a la necessitat d'educar les dones i els homes per prendre les seves pròpies decisions. I és en aquesta direcció que hem presentat

la Moció per la qual demanem el suport de la resta de grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. No s'han presentat esmenes; per consegüent, els grups poden intervenir, si ho desitgen. Pel Grup Parlamentari Mixt, el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per anunciar el vot favorable a aquesta Moció de la diputada del Partit Socialista senyora Maite Utgés, en primer terme, perquè no fa altra cosa que tornar a portar a aquest hemicicle instar el Govern que compleixi aquella Moció que es va aprovar el març de 1991 en la mateixa direcció, i que ella estima i jo també estimo que no ha agafat el nivell suficient de compliment.

Un segon motiu és perquè el concepte que introdueix la diputada Utgés pel que fa a la planificació familiar, en el sentit que ha de ser la necessitat d'educar fonamentalment, crec que és un concepte aprofundit que, juntament amb el concepte de protecció materno-filial, podria bescanviar el percentatge negatiu pel que fa a la prevenció de l'assistència de dones als centres de planificació familiar, on el 70% són o van allà a recollir assistència toco-ginecològica i l'11% solament van a fer *planning*.

Per tant, hi donarem recolzament perquè en els sis punts d'aquesta Moció es demana prevenció, en el primer i segon punts de manera nítida; en el tercer es demana informació i prevenció; en el quart, tractament; en el cinquè, diagnòstic i tractament, i en el darrer, detecció precoç de càncer genital i de mama, prevenció i tractament. Per tant, entenem que aquesta Moció, en aprovar-se, no faria altra cosa que donar un impuls a aquest sector de la societat bàsic per al desenvolupament d'una vida de qualitat, i, sobretot, per un respecte a la capacitat de decisió de la dona, fonamentalment, dins de la família, dins de la convivència social.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, hem de subratllar, una vegada més, la sensibilitat que manifesta la il·lustre diputada senyora Utgés en aquestes matèries de forma continuada. El primer que hem de dir és que, des d'un punt de vista conceptual, l'expressió «planificació familiar» no ens agrada, no ens agrada l'expressió «planificació familiar», no ens agrada l'expressió «salut reproductiva», no ens agrada l'expressió «control de la natalitat»; hi ha altres expressions que nosaltres, des d'un punt de vista de dignitat personal, preferim. És una qüestió de llenguatge, però en qualsevol cas això és així, i nosaltres preferim parlar d'«orientació familiar». (*Remor de veus.*)

Des d'aquest punt de vista, l'orientació familiar és per al nostre Grup Parlamentari una qüestió que afecta no només les persones individuals, sinó les famílies i el conjunt de la societat. (*Remor de veus.*) Per tant, quan es tracta de definir el tipus de política d'orientació familiar que volem, hem de

tenir clares dues coses: els valors fonamentals de què es parteix i els objectius a assolir; amb una premissa prèvia, i és que l'índex de natalitat a Catalunya és un dels més baixos d'Europa i qualsevol mesura, almenys des del nostre punt de vista, des de l'Administració haurà de tendir a corregir aquesta situació. (*Remor de veus.*)

Des del nostre punt de vista hem de definir un valor que entenem que ha de fonamentar aquesta política, i aquest valor és la llibertat de les persones; una llibertat que és essencial a la dignitat de l'ésser humà, home o dona, i qualsevol política d'orientació familiar ha de respectar escrupolosament la llibertat de les persones, inclosa la llibertat dels pares d'educar els seus fills d'acord amb els seus propis valors i principis. Per tant, entenem que la indeterminació de la Moció respecte de l'edat de les dones que poden rebre aquest assessorament i prestació directa de mètodes anticonceptius, així com l'atenció en matèria de sexualitat és contradictori amb la llibertat dels pares d'educar els seus fills en els seus propis valors.

Pel que fa als objectius, hem d'assenyalar que el Programa d'atenció a la dona té dues línies. Òbviament, la primera són els objectius de promoció de la salut de les dones: l'atenció prenatal, la lluita contra l'esterilitat, la detecció precoç del càncer genital i de mama, control i tractament de les malalties de transmissió sexual, atenció ginecològica i toco-ginecològica, etcètera. I de l'altra tenim el que podríem anomenar el control de la natalitat, centrat en la regulació del nombre de fills. (*Remor de veus.*) Entenem que aquestes dues línies requereixen una reflexió absolutament diferenciada, tot i que es puguin integrar, com ha fet l'Organització Mundial de la Salut. Hi ha, en aquesta matèria, aspectes millorables com la planificació de les revisions periòdiques preventives del càncer de mama, que entenem i estem d'acord que s'haurien de fer obligatòries des d'una edat més precoç.

En relació amb els objectius sanitaris definits en la Moció, hauríem de fer una crítica pel que fa a la manca de prioritització. No totes les prestacions tenen una mateixa prioritat en la promoció de la salut de les dones i no ens sembla acceptable donar igual tractament al consell pre-natal i genètic o l'atenció a l'esterilitat que la prevenció d'unes malalties tan greus com el càncer genital i de mama.

Pel que fa al control i el tractament de les malalties de transmissió sexual, entenem que cal treballar més en l'educació per la salut dels joves en base a tres conceptes: informació veraç, formació en la responsabilitat personal i respecte pel dret de les famílies a transmetre als seus fills els valors propis en matèria de sexualitat.

Quant als serveis de control de natalitat, entenem que aquests serveis han de respondre a criteris estrictament sanitaris, i això, al nostre entendre, ja es fa en el nostre sistema sanitari i es fa tant a nivell d'assistència primària i especialitzada com en la xarxa de cent cinquanta centres de planificació familiar coordinats amb el Departament de Sanitat, gràcies als corresponents convenis. Aquesta línia, que reforça el component estrictament sanitari del control de natalitat i de la prevenció de les malalties sexuals, considerem

que hauria d'incloure garanties més concretes dels drets de les famílies pel que fa a l'atenció que reben els menors.

Hem fet un seguit de reflexions sobre els temes plantejats per aquesta Moció i recapitulant tenim alguns aspectes que, amb algunes observacions crítiques, poden ser perfectament assumits pel Grup Parlamentari Popular, com és el cas de l'atenció a l'esterilitat. Altres podrien rebre el suport ple del nostre Grup, ja que es refereixen a qüestions estrictament sanitàries, cas del consell pre-natal i genètic, del control i tractament de les malalties de transmissió sexual o de la detecció del càncer genital i de mama.

No obstant això, el nostre Grup Parlamentari no pot donar el seu vot favorable a unes propostes que, en el cas de l'assessorament i prestació directa de mètodes contraceptius i d'atenció en matèria de sexualitat, es plantegen incloent-hi els menors, la qual cosa representaria una intromissió per part de l'Administració en els drets de les famílies a educar els seus propis fills d'acord amb els seus propis valors.

Per tot això, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. El Grup d'Iniciativa per Catalunya, senyora Maite Utgés, donarà suport a tots els punts de la Moció i alhora ho farà agraint-li la seva sensibilitat per tornar a plantejar aquest tema en aquesta cambra. Jo vaig seguir la interpellació i vaig fer el comentari a la meua companya de Grup Imma Mayol, dient que tant de bo que aquest debat es pogués fer en aquests moments a molts dels ajuntaments de Catalunya que des de fa setze anys estem tractant de consolidar els centres de planificació familiar, perquè, com vostè ha dit, va ser una interpellació amb un notable contingut didàctic sobre els conceptes que entraven en tot el tema del que és un centre de planificació familiar.

Que els centres acabin essent sobretot de consulta toco-ginecològica explica precisament que aquesta consulta és necessària i que molta gent busca un lloc on poder-la fer i poder-la tenir perquè, segurament, fins ara no ha trobat les vies per tenir-la des de l'assistència sanitària normalitzada. Em sembla important també ampliar el concepte d'educació, en tota la matèria, i de prevenció.

Hi ha tres punts que em semblen especialment importants de la seva Moció: la qüestió dels joves, amb la problemàtica dels embarassos no desitjats —que, en contra del que molts poden creure, que tothom ho sap tot en aquests moments i que hi ha uns nivells d'informació notables, a la pràctica no és així i els índexs d'embarassos no desitjats són encara notablement elevats i greus en el nostre país—, tota la qüestió d'assessorament de mètodes contraceptius i la qüestió del control de malalties de transmissió sexual, qüestió també enormement actual.

I finalment, vostè ha fet un comentari, que el voldríem recollir, quan ha parlat de la necessitat d'educar no solament

les dones sinó també els homes. Aquest em sembla un punt notable. En una de les darreres sessions de l'Ajuntament on sóc regidor, i on una companya seva i amiga, la senyora Judit Ibáñez, va parlar-nos de les feines que està fent des del centre de planificació familiar, va aparèixer justament aquest tema. Crec que tenen tota la raó. Si no hi ha també una educació dels homes, costarà molt més orientar-nos en aquest terreny.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Per anunciar també el vot favorable del nostre Grup Parlamentari a la Moció presentada pel Grup Socialista. Pocs arguments més a afegir als que ja han expressat la mateixa diputada en la seva explicació i les quals compartim en la seva gran majoria, i a més a més, amb l'explicació que ha fet el diputat d'Iniciativa per Catalunya, senyor Riera, penso que acaba de completar i arrodonir perfectament el que jo diria que és més que una moció, és una certa filosofia, fins i tot, no?

Contrasta, efectivament, en l'època que estem vivint, una certa hipocresia a l'entorn de tota la qüestió de la planificació familiar, una hipocresia que va fins i tot a discutir el mateix concepte i a discutir coses que són tan elementals i tan bàsiques com és el dret, efectivament, a la llibertat i el dret de les dones, especialment, a decidir.

Per tant, d'alguna manera, i jo diria que d'una manera especial en aquestes èpoques que ens ha tocat de viure, que a més a més es veuen afectades per un conservadorisme especialment belligerant en aquestes qüestions —i deixem-ho aquí—, doncs, és realment important que aquestes reflexions es tornin a fer, que és important que es facin des del Grup Socialista i, a més a més, seria molt important que aquesta cambra, avui, pogués aprovar aquesta Moció. Per tant, doncs, amb l'anunci del vot favorable del nostre Grup, en tot cas, agrair també la intervenció i els continguts que s'hi han fet.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. *(El Sr. Ariza demana per parlar.)* El senyor Ariza, per què em demana la paraula?

El Sr. ARIZA: Sí, senyor president, per l'article 67.3. És possible? Per contradiccions, perquè em sembla..., tan sols clarificar si el senyor Benach ha qualificat d'hipòcrita el nostre plantejament en aquesta tribuna, perquè em sembla que...

El Sr. PRESIDENT: La presidència no ho ha entès així, perquè ha parlat d'una hipocresia ambiental...

El Sr. ARIZA: Ambiental?

El Sr. PRESIDENT: No ha acusat cap grup de la cambra.

El Sr. ARIZA: Sí, gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ho ha entès bé, la presidència, això, senyor Benach?

El Sr. BENACH: Senyor president, la presidència no només ho ha entès bé sinó que ho ha interpretat bé; jo pensava

en moltes coses, en moltíssimes coses, no ho sé, fins i tot podríem pensar en coses terrenes, divines... En definitiva, la interpretació de la presidència és absolutament correcta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Araceli Vendrell.

La Sra. VENDRELL: Gràcies, senyor president. Després d'escoltar la intervenció de la il·lustre diputada senyora Utgés i de la resta de representants dels grups polítics que m'han precedit en l'ús de la paraula, el nostre Grup Parlamentari anuncia el seu vot en contra d'aquesta Moció, però a mi m'agradaria especificar i fer algunes consideracions per explicar les causes que ens porten a votar en contra d'aquesta Moció.

Aquest posicionament no sorgeix d'una disconformitat quant a l'orientació de la Moció, quant al concepte —la valorem molt positivament—, sinó que la fonamentem en la constatació que els sis enunciats que formen i que constitueixen aquesta Moció sobre política de planificació familiar és la que d'alguna manera ja està duent a terme el Govern de la Generalitat i que ja s'està realitzant. En la resposta que el molt honorable conseller de Sanitat i Seguretat Social va donar a la senyora Utgés en el transcurs de la seva interpellació, ja es va detallar a bastament tota la sèrie d'actuacions que el Departament està duent a terme i que, per tant, jo ara no entraré una altra vegada a repetir perquè entenc que no és el moment. El que sí que m'agradaria, ja que s'ha parlat aquí abans d'ampliar conceptes, seria de parlar concretament del programa sanitari d'atenció a la dona i fer un esment molt específic a aquest programa.

Aquest programa, que va ser creat pel Decret 283, del 1990, del 21 de novembre, es va crear amb l'objectiu de promoure, implantar, coordinar i dur a terme les activitats d'atenció integral a la dona; per tant, quan parlem d'ampliar conceptes jo entenc que aquí jo també vull ampliar conceptes, no només parlem de planificació familiar, sinó que parlem d'atenció integral. I quan parlem d'atenció integral, què vol dir? Vol dir aspectes relatius a la planificació familiar però també a l'educació maternal, a l'embaràs, al part i a la resta d'estats fisiològics i malalties que puguin estar relacionades amb el seu sexe.

Concretament, podríem parlar de tres etapes, una etapa pre-gestacional, en la qual es promou l'educació sanitària en general, vacunació antirubèola, consell genètic, a través del qual es proporciona informació sobre el risc de qualsevol malaltia genètica, el pronòstic d'aquests i possibilitat de posteriors recurrències; també fa referència —que ja ho ha fet la diputada senyora Utgés— quant a la detecció precoç del càncer genital i de mama, i que també altres diputats que m'han precedit hi han fet referència, i en la feina i la tasca que s'està fent en aquest sentit, de prevenció. En l'etapa gestacional s'inclouen activitats com ara podria ser el programa «Tabac i salut», la publicació de consells per a l'embarassada i el diagnòstic pre-natal a través del qual s'intenta la detecció de malformacions congènites en el fetus durant els primers mesos d'embaràs. I finalment, una tercera etapa,

que seria l'etapa perinatal, en la qual es porta a terme el pla de detecció precoç de malalties endocrino-metabòliques, i també, així mateix, es distribueix el carnet de salut infantil i el llibre de consells de puericultura.

També afegir que coincideixo plenament que, quan estem parlant d'educació —i no només d'educació, sinó de planificació—, no només hi coincideixo sinó que d'alguna manera reivindicuem que no estem parlant només de l'atenció a la dona, sinó que estem parlant, en un concepte ampli, de parella, i que afecta no només la dona, sinó que evidentment afecta l'home i la dona.

I a banda de tot això, i ja en un altre context, cal assenyalar que a Catalunya es disposa d'una important xarxa de recursos d'orientació i planificació familiar que actualment compta amb més de cent cinquanta centres i serveis, que s'han anat vinculant als diferents sectors sanitaris i que d'una banda han establert mecanismes de coordinació i col·laboració amb la resta de serveis i que han permès un accés de tota la població —extrem que ens sembla molt i molt important— a l'atenció en l'àmbit de la planificació familiar. I s'ha evitat crear una xarxa paral·lela que pogués ser específica i poc operativa.

Com a conseqüència de tot el que he dit, i ateses les activitats que es desenvolupen en virtut d'aquest Decret de creació del Programa d'assistència de la dona, que estan garantides, ho repeteixo, com a punt fonamental, per a tota la població de Catalunya, ja sigui per mitjà de serveis de planificació familiar, d'equips d'atenció primària o bé per especialistes de toco-ginecologia o de llevadores, i tenint en compte que els extrems que es contenen en el text de la Moció ja s'estan portant a terme en el marc de l'esmentat programa, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Moció presentada pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vendrell.

Passem seguidament a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar dempeus?

Les i els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració a Catalunya, amb especial referència al Pla interdepartamental d'immigració

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política d'immigració a Catalunya, amb especial referència al Pla interdepartamental d'immigració, que presenta el diputat senyor Ignasi Riera, que té la paraula per fer aquesta presentació.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, l'objectiu de la inter-

pellació d'Iniciativa per Catalunya del darrer Ple era el seguiment del Pla interdepartamental d'immigració, presentat pel Govern els mesos de setembre-octubre del 1993, publicat el mes de setembre, presentat en comissió el mes d'octubre.

La Moció que avui presentem es limita, per tant, a recollir, sintetitzant-los, els punts plantejats en la interpellació, en el marc de la qual el representant del Govern, l'honorable senyor Antoni Comas, va manifestar un seguit de punts de vista crec que molt importants pel que fa al capteniment del Govern en el tema de l'atenció als treballadors estrangers extracomunitaris.

Va ser, jo crec, notable la contundència de l'honorable senyor Antoni Comas pel que fa a la Llei d'estrangeria, que era un dels primers punts que plantejava el nostre Grup. Va dir en concret —i llegeixo del *Diari de Sessions*, pàgina 6609, el que va dir el senyor conseller sobre la Llei d'estrangeria—: «Nosaltres creiem que la Llei d'estrangeria ha de variar, perquè aquesta Llei d'estrangeria és una llei policíaca, no una llei d'integració, i, aleshores, no és possible la integració en el marc d'aquesta Llei. Una llei que no dona seguretats de permanència en el país en determinades condicions no pot ser mai una llei que ens satisfaci, perquè impedeix el principi més fonamental que cerquem, que és la integració de la gent; si la gent no té segur, d'acord amb uns paràmetres, el lloc que treballa, els permisos, etcètera, aleshores aquesta gent no viu amb la voluntat d'integrar-se al país. Aquesta Llei d'estrangeria és realment una llosa de cara a fer qualsevol política d'integració; és impossible, amb una llei d'estrangeria com la que tenim, fer una política d'integració tant de cara al propi immigrant, que no es contempla la integració a partir d'una llei així, com en relació amb les possibilitats que puguem tenir.» Aquestes eren paraules de l'honorable conseller que em semblava interessant de recollir.

He de dir, tot amb tot, que el primer punt de la nostra Moció, en la qual parlàvem de «promoure davant del Parlament de l'Estat la proposta de modificació tant de l'anomenada Llei d'estrangeria, de 1985, com del seu reglament d'aplicació», el farem decaure, i explicaré per què. Explicaré per què, en aquest cas, en el seguit..., ho explicaré en el torn d'esmenes i quan em posicioni sobre les esmenes presentades tant pel Grup Socialista com pel Grup de Convergència i Unió.

Els punts 2, 3 i 4 de la Moció es refereixen al dret bàsic de tota persona a l'ensenyament i a l'aplicació de dret bàsic també als estrangers extracomunitaris que viuen a Catalunya. Plantejàvem així en la Moció: «acordar les resolucions i procediments necessaris per tal de garantir que els fills dels estrangers que viuen a Catalunya puguin, prescindint de la seva situació jurídica, accedir a l'ensenyament obligatori en els centres públics i concertats de Catalunya». Punt número 3: «adoptar les mesures adients per adscriure els fills dels estrangers de diverses edats que arriben a Catalunya al cicle que els correspongui per la seva edat, i no pel seu nivell de coneixements. Facilitar alhora els tràmits per a la convalida-

ció de nivells educatius ulteriors als ensenyaments primaris», i 4: «preparar els professionals de l'ensenyament que hagin de treballar amb fills de treballadors estrangers i dotar-los dels recursos pedagògics adients». Aquest tema ha estat reclamat insistentment pels moviments de renovació pedagògica, perquè diuen que per fer aquesta feina es necessiten, òbviament, més recursos.

El punt número 5 vol deixar clar que el Govern de la Generalitat, amb el suport del Parlament, garanteix un dret que considerem com una gran conquesta, una gran conquesta d'aquesta cambra: l'accés a l'atenció sanitària.

Els punts 6 i 7 plantegen un problema d'abast enorme: el de l'accés dels immigrants a l'habitatge. Sense la possibilitat d'exercir aquest dret, subsistiran bosses de marginació, i ho hem d'evitar, ara que hi som a temps. Insisteixo en aquest punt: en les respostes de l'honorable senyor conseller ens deia que «ara hi som a temps», i crec que és veritat. En relació amb la majoria de països de la Unió Europea, el percentatge d'estrangers extracomunitaris a Catalunya és molt baix, no arriba segurament ni a un 2%; en alguns zones on n'hi ha més de concentrats, aquesta concentració no ateny mai més d'un 5%. Davant de països en què els percentatges són del 15, del 17, del 18 i del 20 i tants per cent; davant de ciutats com Frankfurt, on el 25% dels treballadors són estrangers, amb cap possibilitat de ser nacionalitzats mentre no hi hagi, en aquest cas, una ampliació de la Unió Europea, em penso que és interessant pensar que encara hi som a temps, i un dels temes en què encara hi som a temps és el de plantejar una política d'habitatge que no creï a l'entorn de les nostres ciutats guetos per a un sector important de la població.

En el número 8 de la Moció demanem que la policia de Catalunya, tant els Mossos d'Esquadra com la Policia Local dels ajuntaments catalans, extremen les mesures que garanteixin el respecte escrupolós de totes les persones que hi ha a Catalunya, amb una atenció especial als estrangers. És interessant saber que en aquests moments no hi ha racisme a Catalunya, evidentment, però que aquest racisme pot sorgir, perquè quan hi ha desigualtats pot haver-hi sempre brots de racisme i de xenofòbia. Ho dèiem ahir, ho deia el president del Parlament en la declaració institucional en què volíem recordar els fets de fa cinquanta anys als camps d'extermini nazis, i volíem recordar també què significa la proclamació per part de les Nacions Unides de l'Any de la Tolerància: on hi ha desigualtats pot haver-hi xenofòbia. I precisament perquè no hi hagi desigualtats, hi ha d'haver un tracte escrupolós per part de tots els funcionaris de l'Estat, per part de tots els funcionaris de la Generalitat, per part de tots els funcionaris de l'Ajuntament, i els cossos i forces de la seguretat de l'Estat, de la Generalitat i dels ajuntaments són precisament funcionaris al servei, per tant, del conjunt de la ciutadania i per vetllar pel compliment estricte de la legislació.

Al punt número 9 ens preocupem per la situació dels estrangers a les presons de Catalunya. En aquest Ple s'ha parlat de presons; n'hem parlat en altres intervencions parlamentàries; voldria recordar que ahir també ens en par-

lava el molt honorable senyor síndic de Greuges, i recordar dades: el 13,3% de la població reclusa a Catalunya prové d'aquest percentatge ínfim, que no arriba al 2%, de població catalana. Ens preocupa també, i ben especialment, l'endemà de l'estada a la presó dels estrangers, sovint sense lligams familiars i sense suports socials per poder refer la seva vida amb llibertat.

I, pel que fa al punt número 10, es tracta de garantir informació, acollida, assessorament per a evitar situacions de marginació efectiva, d'indefensió jurídica i d'opacitat comunicacional.

Com que hi ha hagut –i ja des d'ara vull dir-ho amb agraïment, amb agraïment sincer– aportacions a través d'esmenes de diferents grups de la cambra, a l'hora de posicionar-me sobre aquestes esmenes –ja ho dic, en la majoria dels casos favorablement– podré tornar a explicar el perquè d'aquest entusiasme a l'hora d'haver rebut aquestes esmenes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Han presentat esmenes tres grups. En primer lloc, pel Grup Parlamentari Mixt, el senyor Reguant té la paraula per a defensar la seva esmena.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president; des de l'escó estant. L'esmena que presento és al punt cinquè d'aquesta Moció, i diu que és un complement, en realitat, del punt cinquè d'aquesta, és d'addició i diu: «D'acord amb la Resolució del Parlament de Catalunya 183/IV, del 9 de novembre de 1994, i tenint en compte el reconeixement públic per part del Servei Català de la Salut de donar assistència sanitària a tota persona que ho solliciti, sigui quina sigui la seva situació legal, establir els mecanismes...», i aquí entronca amb el text del diputat senyor Riera.

Aquesta esmena sorgeix..., sembla una esmena, una aportació gairebé no necessària, perquè sembla lògic que tot ser humà que viu en sòl català tingui dret a ser assistit en matèria sanitària, atès que és un dels pilars de la subsistència dels drets humans. Aquesta esmena me la va inspirar el senyor Alassana Diallo, ja traspassat, ciutadà senegalès difunt, per la impossibilitat d'haver-li fet un transplantament hepàtic en el seu moment, i aquí es va produir un fet de desassistència evident i palesa i de desatenció, un gest de deshumanització, i, en preguntar a la Conselleria què és el que havia succeït amb aquesta persona, la Conselleria em va respondre, verbalment i per escrit, que Catalunya dóna assistència a tots els ciutadans que estan en sòl català, sigui quina sigui la seva situació legal. Per tant, em semblava que era adient afegir, en aquest punt cinquè de la Moció, aquesta aportació, perquè en Comissió es va aprovar aquesta Resolució que he esmentat, que era, d'alguna manera, reconèixer aquest aspecte que es dóna de fet i que, en canvi, semblava bastant poc conegut per la gent que podia necessitar aquesta assistència.

Si em permet, senyor president, que em posicioni, ho aprofito i em posiciono –gràcies, senyor president–, per dir que votaré a favor dels deu punts de la Moció, del decàleg

del senyor Riera, perquè ell ha exposat molt bé els termes. Jo coincideixo que la Llei d'estrangeria fou més aviat una Llei per a la discriminació i la repressió, que no pas una llei per a ajudar a ningú a gran cosa de res; que els deu punts d'aquest decàleg el que fan, en cas d'aprovar-se, és un impuls substancial a fer que els ciutadans de fet que hi han a Catalunya siguin ciutadans de dret –i això no em sembla una cosa menor, sinó que em sembla una cosa molt important–; recull els aspectes, en el punt segon, tercer i quart d'aquesta Moció..., són, realment, que tinguin tots els immigrants no comunitaris i tots els ciutadans de Catalunya dret a l'ensenyament públic... Senyor Riera, fins a tal punt em sembla important la seva Moció en aquests tres punts –també en els altres– que un servidor té, a la comissió del dia de Santa Montserrat, el dia 27 d'abril, a la Comissió de Política Cultural, una Proposició no de llei que camina en aquesta direcció, sobre el dret a l'ensenyament obligatori dels fills dels immigrants no comunitaris. Li anuncio que, si a vostè, com jo espero, li atenen la seva Moció, la deixaré decaure, perquè seria absolutament sobrer, perquè entenc que la seva interpel·lació, el seu debat i el posicionament que vostè ha fet en aquests deu punts, crec que resolen aquesta qüestió.

I també dir que valoro molt positivament tots els punts, però també el 8 i 9, que són mesures no discriminatòries –són mesures no discriminatòries. Si la gent que ha de vetllar per l'ordre no té clar que ha de vetllar per l'ordre de tots els ciutadans, sense cap distinció pel seu color de la cara o pel seu origen, malament aniríem. Per tant, jo el vull felicitar, en aquest cas també, senyor Riera, perquè penso que ha donat vostè en la diana de quelcom que era necessari per a donar el dret a aquells que ara són ciutadans de fet i, alguns d'ells, marginats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El Grup Socialista ha presentat esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, nosaltres també, en primer lloc, agraïm aquesta Moció que ha presentat el senyor Riera en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya, perquè considerem que és un tema molt important per a la convivència del nostre país, i també per a prefigurar el model de societat que tots nosaltres volem. Em posicionaré, doncs, respecte a aquesta Moció i defensaré les esmenes que el Grup Socialista ha presentat.

Nosaltres estem d'acord amb tots els punts que fan referència als aspectes d'assistència i d'integració social, quan es tracta de sanitat, de l'educació, de l'habitatge, de la preparació dels funcionaris, de la informació jurídica; creiem que tant el dret a l'educació com el dret a la sanitat està molt per sobre de la situació jurídica que qualsevol persona pugui tenir, són drets fonamentals que s'han de respectar. I nosaltres, en aquest sentit, l'única esmena que presentem és una esmena que fa referència que les actuacions relatives a la integració social dels immigrants, les actuacions que hagi

d'efectuar el Consell Executiu, es facin d'acord amb la col·laboració i la coordinació amb els municipis.

Ara bé, en el primer punt, nosaltres estem d'acord amb la necessitat de modificar la normativa, estem d'acord amb la filosofia que inspira el redactat del punt del senyor Riera, però no creiem necessària la modificació de la Llei per a aconseguir corregir algunes disfuncions importants que reconeixem que s'estan produint en la seva aplicació. Creiem que n'hi ha prou modificant el reglament en els seus aspectes que s'han demostrat més polèmics. I per això nosaltres..., fonamentaré el nostre posicionament parlant de la Llei d'estrangeria i de la seva aplicació.

La Llei d'estrangeria és un mandat constitucional. L'article 12.2 diu textualment: «Els estrangers gaudiran de les llibertats públiques del present títol en els termes que la Llei estableixi.» És, doncs, una necessitat, la regulació per llei; no ha sigut un caprici de cap grup parlamentari ni de cap govern, sinó que és una necessitat que demana la mateixa Constitució. Es va aprovar parlamentàriament, aquesta Llei 7/1985, en el Parlament d'Espanya, naturalment, en el Congrés de Diputats, i es va aprovar amb àmplia majoria, cosa que també jo crec que cal recordar.

S'ha discutit també a vegades en fòrums, fóra d'aquest Parlament, i també alguna vegada en alguna intervenció en aquest Parlament –jo ho recordo–, sobre la constitucionalitat de la Llei. Al respecte vull dir que el Defensor del Poble va presentar recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 7, 8, 26 i 34, referits respectivament al dret de reunió, al dret d'associació, l'internament, l'expulsió i la prohibició de suspendre les ordres d'expulsió per la interposició de recursos administratius. La sentència va declarar anticonstitucional part de l'article setè, l'article 8.2 i l'incís 2 de l'article 34, que fan referència únicament i exclusivament als drets de reunió i d'associació. Posteriorment, el Govern va adequar aquests articles al mandat del treball constitucional. La Llei és, doncs, plenament constitucional. Una altra cosa és que, tot i essent constitucional, es pugui pensar que és necessària una llei millor; això no ho posem nosaltres en discussió.

Ara, després hi ha hagut la seva aplicació. L'aplicació d'aquesta Llei es va fer, naturalment, desenvolupant..., es va desenvolupar mitjançant el corresponent reglament, i és en l'aplicació d'aquest reglament on s'ha suscitat i s'ha aixecat, s'ha generat una àmplia polèmica; polèmica que fa referència als retards en la concessió dels permisos de residència i de treball, a la falta d'agilitat administrativa en la concessió també de tots aquests papers, a la mínima duració dels permisos de residència, que a vegades, doncs, fa que persones que un moment determinat tenen una situació jurídica estable i normal la perdin immediatament havent tingut abans aquesta situació de legalitat, i que també dificulta –aquest Reglament o l'aplicació– el reagrupament familiar, qüestió que nosaltres considerem molt important per a la integració comunitària d'aquests col·lectius.

A través d'aquesta aplicació hi ha hagut dues posicions a la societat que jo definiria, que una és la que diu «volem modificar la Llei». Considero que aquesta posició ha estat o

és minoritària. Nosaltres, a la Comissió d'Estudi de la Situació dels Treballadors Estrangers, d'aquest Parlament, hem tingut ocasió d'escoltar diferents collectius que s'han presentat i aquesta pregunta algun grup o altre sempre l'ha fet, i nosaltres creiem que de les respostes obtingudes veiem que majoritàriament i fins i tot des del punt de vista de les centrals sindicals, doncs, la posició majoritària no és la de creure que cal modificar la Llei, sinó la de creure que modificant el Reglament en profunditat és possible corregir aquestes disfuncions. Aquesta opinió és compartida —ho repeteixo— per la majoria, però també pel Govern de l'Estat; hi ha en aquest sentit un compromís molt clar del president del Govern de modificar el Reglament o modificar la normativa en el sentit aquest que es demana.

La dificultat de canviar la Llei, per altra banda —i aquest seria un argument addicional per no demanar aquesta modificació de la Llei— és en aquest moment difícil, sobretot quan la tendència actual és la de definir una política migratòria comuna a la Unió Europea i quan —i això també a mi em sembla que cal subratllar-ho i deixar-ho ben palès— la majoria dels països tenen una política migratòria bastant més restrictiva que la nostra.

La nostra proposta la llegiré, perquè crec que del seu text vostès veuran, doncs, que estan complertes les necessitats que s'expressen en la Moció que se'ns presenta. Diu així mateix: «El Parlament de Catalunya, estimant que l'estabilitat de la situació jurídica dels immigrants representa una premissa essencial per a la seva integració, manifesta la necessitat de procedir a la revisió i l'adaptació del Reglament d'execució de la Llei orgànica 7/1985, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya, principalment pel que fa a la concessió i duració dels permisos de residència i de treball, així com les mesures relatives dels processos de reagrupament familiar.»

Admet, doncs, aquesta esmena que la situació jurídica és una condició bàsica per a la integració social; constata que cal modificar el Reglament en aquells aspectes que s'han mostrat més polèmics. Considerem, doncs, que una manifestació del Parlament en aquest sentit és congruent amb la situació creada i la seva Resolució. Diria que és necessària, però també que és suficient.

I per acabar voldria parlar del consens que hi ha hagut sempre en aquest Parlament i en totes les forces polítiques de Catalunya entorn la política d'immigració. Ho he dit abans, m'hi he referit, o s'hi va referir també el senyor Riera i s'hi va referir el conseller de Benestar Social en la seva resposta, que ens estem jugant amb tot això el model de societat; que la finalitat principal és preservar la convivència de la nostra comunitat i que en aquest sentit podem dir, afortunadament, que hi ha una sensibilització, i diria una sensibilització creixent de totes les Administracions públiques, de tots els ajuntaments que tenen aquests problemes en les seves demarcacions, perquè allà hi viuen collectius importants de treballadors estrangers, de la mateixa Generalitat, del Consell Executiu, perquè ha fet un pla interdepartamental que, naturalment, doncs, demostra una sensibilitat i unes

ganes d'actuar, del mateix Parlament de Catalunya, que té creada una comissió d'estudi, que abans m'hi he referit; també del Govern de l'Estat, que té un pla per a la integració social dels immigrants, que també ha constituït el Fòrum de la Immigració, que és una plataforma on diferents veus poden opinar i poden decidir sobre qüestions que afecten la immigració, sobre l'establiment de contingents, que significa, precisament, que hi ha una política d'estrangeria i que s'accepta l'entrada a Espanya d'un conjunt d'immigrants, en relació naturalment a les possibilitats que nosaltres tenim d'acollir-los, i a les nostres possibilitats d'oferir-los treball, cosa que en aquest moment jo voldria dir que pocs països a Europa tenen; per exemple, a França, des de l'any 1973, no hi pot entrar cap nou emigrant llevat que sigui per la via de reagrupament o de l'asil polític, i no diguem de la condició que tenen els treballadors estrangers a Alemanya, que tenen una condició d'invitats i que en qualsevol moment les autoritats administratives els poden foragitar, i també el compromís —que abans m'hi he referit— de millorar l'estabilitat jurídica d'aquests collectius.

És en aquest clima de consens que li demanem, senyor Riera, que accepti la nostra esmena i a tots els grups que la votin favorablement.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per defensar la seva esmena, té la paraula el diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Sí, gràcies, senyor president. Per posicionar-me..., també aprofitaré per posicionar-me sobre les esmenes presentades, en nom del meu Grup Parlamentari.

Tal com ha exposat el senyor Riera, a través de la presentació de la Moció subsegüent a la interpellació substanciada en el Ple anterior sobre la política d'immigració, s'ha plantejat un conjunt de deu punts, una moció de deu punts, i volia justificar quina ha estat la raó pel qual nosaltres hem plantejat també una esmena, no tant pel fet que sigui una esmena sinó pel contingut i pel gran desplegament de precisions i matisacions que conté la nostra esmena, que, d'alguna manera, esdevé certament excepcional en el que és la conducta del nostre Grup polític, però justificava, em sembla, la importància del tema que tractàvem el fet que plantegéssim aquesta esmena, perquè intentava, no solament des de la nostra perspectiva, millorar el text que es plantejava, sinó també donar —i en la línia que plantejava el senyor Oliart—, doncs, buscar novament, a través del Parlament, que ho ha fet altres vegades, línies de consens, línies d'acord entre totes les forces polítiques representades en aquesta cambra. I aquesta és la justificació fonamental de la presentació d'aquesta esmena.

I aquesta esmena ve a justificar-se, fonamentalment, en donar contingut o acabar de reforçar les propostes que el senyor Riera plantejava, el Grup d'Iniciativa, i que nosaltres volíem emmarcar-les o que quedessin explícitament emmarcades dins el que el mateix conseller de Benestar Social va explicitar en la intervenció en la interpellació que es va

substanciar aleshores, i deia que aquest conjunt de mesures que plantejava el senyor Riera estan emmarcades dins el que és el Pla interdepartamental d'immigració, que ja va explicar el senyor conseller en què consistia i que ve funcionant, doncs, ja pràcticament fa dos anys, que té trenta-sis programes operacionals i que alguns d'ells vénen explicitats en el conjunt de la Moció que plantejava el Grup d'Iniciativa.

Certament el punt de més discussió política estaria en el primer punt de la Moció, on es fa referència a la necessitat d'instar davant del Govern central o del Parlament de l'Estat la revisió o la modificació de la Llei d'estrangeria en diversos aspectes. Nosaltres coincidíem, el nostre Grup Parlamentari, amb el que va plantejar el conseller de Benestar Social en el seu moment sobre el fet que l'aplicació d'aquesta normativa, tant de la Llei i específicament del seu Reglament, suposava *de facto* en algunes ocasions unes situacions discriminatòries o d'exclusió social dels ciutadans estrangers.

Certament em sembla que, tal i com ho ha exposat el senyor Oliart, ja hi haurà ocasió –i el senyor Riera també ho feia– de poder-ne parlar potser més de forma aprofundida sobre aquells aspectes que fan referència a la mateixa Llei i que podrien ser susceptibles, si més no, de debat sobre la seva possible modificació. Però, en qualsevol cas, el que fa referència en el Reglament sembla que hi ha una certa coincidència, per part de diverses forces polítiques i institucions, que la modificació d'alguns aspectes que facin referència en la seva aplicació a la discriminació o exclusió social dels estrangers caldria que fossin revisats. I és en aquest sentit que el primer punt de la nostra esmena feia referència a aquests aspectes.

També voldria dir, i aprofito ara en aquest moment per posicionar-me sobre l'esmena del Grup Socialista, que jo no tindria cap inconvenient, dins la línia de consens i sobretot dins la dels arguments que manifestava el senyor Oliart, que si es troba la fórmula parlamentària adient, nosaltres estaríem disposats a retirar aquest punt de la nostra esmena en benefici de votar favorablement l'esmena del Grup Socialista.

Amb la resta del contingut de la nostra esmena, nosaltres simplement el que intentàvem era donar o reforçar aquelles línies d'actuació que, tant en el camp de l'escolarització dels infants –ho recordava el conseller de Benestar Social, que el curs 93-94 van ser gairebé 15.000 els escolars immigrants que es van beneficiar, doncs, de l'escolarització pública–, que no hi hagués de forma explícita cap mena d'excepció per a la integració d'aquests escolars en la xarxa escolar; que dins el programa d'educació compensatòria que té el mateix Departament d'Ensenyament hi hagués, entre altres mesures, doncs, la que explicitava el senyor Riera sobre el fet d'instar a fer mesures adients per inscriure els fills d'estrangers de diverses edats que arribaven a Catalunya en el cicle que els corresponia per la seva edat i no tant pel nivell de coneixements; en la línia, també, del que precisava el senyor Riera, ens semblava que el que calia era intensificar les actuacions destinades a la preparació dels professionals de

l'ensenyament que es dediquen a treballar amb fills de treballadors estrangers, perquè ja és una feina que es feia i, efectivament, amb el repte plantejat calia incrementar la destinació de recursos humans i materials per fer que aquesta preparació fos més adient.

Efectivament i en la línia de l'esmena –i em torno a posicionar sobre l'esmena del Grup Mixt–, el senyor Reguant, efectivament, feia referència a complementar en el punt 5 de la Moció sobre el que era la cobertura sanitària a la població immigrada. Nosaltres també havíem fet una esmena en aquest punt, que ens semblava que era, de forma explícita, reconèixer el que ja s'havia d'alguna manera pronunciat el Parlament de Catalunya en la Resolució de novembre del 94 i que en diverses intervencions del mateix conseller de Sanitat, i no fa massa dies en la Comissió del Tercer Món, doncs, també vam tornar, una vegada més, a explicitar. No tindria cap inconvenient que si el senyor Riera trobés la fórmula parlamentària de poder integrar la seva esmena a través, també, de la nostra, si vostè tampoc tingués cap inconvenient, amb el text original i trobar una fórmula que permetés, doncs, també trobar un consens majoritari.

Respecte al tema de l'habitatge social, dir que, un cop més, doncs, nosaltres estem en la línia del que deia el conseller de Benestar Social, que calia reforçar el lloguer social. Nosaltres també hem fet una esmena que ens semblava que era reforçar el que ja deia fent l'Escola de Policia, però ens semblava que a través de la formació específica que reben els mossos d'esquadra i la policia local, calia, doncs, intensificar el que podien ser cursos de formació o la integració en la formació específica dels mossos tot allò que fossin la preservació dels principis de la tolerància, el respecte escrupolós dels drets de les persones immigrades a Catalunya.

Dir, finalment, que, efectivament, hi havia en el novè punt, quan es parlava sobre la necessitat d'analitzar dins el Consell Assessor de la Immigració la situació específica dels estrangers a les presons de Catalunya, dir, a títol d'informació, que el mateix Consell Assessor va acordar, no sé si en la darrera sessió, precisament, analitzar-lo, i pròximament, i em semblava que era important que també ho poguéssim assenyalar.

Em sembla, doncs, en definitiva, senyor president, senyores i senyors diputats, que amb l'aprovació d'aquesta iniciativa, tot plegat ens farà ratificar una sèrie d'actuacions que el Govern de Catalunya està duent a terme i que compten amb el suport de les forces polítiques, però el que és més important és que la majoria de ciutadans de Catalunya ens ho demana; ens demana que les forces polítiques intentem buscar, doncs, solucions concretes. Crec que és important assenyalar, encara que no sigui essencialment preocupant, però, el percentatge que va assenyalar el conseller de Benestar Social quan feia referència que gairebé el 24% de la població de Catalunya encara manifesta algun tipus de rebuig sobre els aspectes que a nosaltres ens preocupen de forma positiva, és a dir la integració dels ciutadans immigrants, però, en canvi, si aquesta xifra la comparem amb el que és el conjunt de països de la Unió Europea, hem de dir que nosal-

tres, o més que nosaltres la ciutadania catalana té un concepte de la integració o una predisposició a la integració certament positiva.

Penso que el Govern i nosaltres des d'aquí al Parlament hem d'intentar continuar bastint instruments que permetin que realment la població de Catalunya continuï sent una població bàsicament d'integració i que la societat, realment, o el país o les institucions creïn instruments que facilitin aquesta integració d'una manera efectiva, per aconseguir, en aquesta línia, doncs, la defensa de la integració, com deia el senyor Oliart, dins d'un marc de convivència i de respecte dels drets de totes les persones.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Grup Parlamentari Popular: el senyor Ariza té la paraula.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. En primer lloc, dir que es tracta, sens dubte, d'una qüestió molt important a la nostra societat, que té una enorme transcendència social i que per aquesta raó hem de donar-li la màxima cura en el seu tractament, hem de tenir la màxima cura i, a més a més, hem de tractar d'arribar al màxim nivell d'acord.

Entenem nosaltres que aquesta és una moció complexa per la gran quantitat d'aspectes que recull en relació amb els problemes de la immigració a Catalunya. D'entrada, caldria fer una doble consideració. Per una banda, els problemes generals de la immigració. I, per una altra, el tractament específic que han de rebre els immigrants que resideixen al nostre país.

Pel que fa a la problemàtica general de la política d'immigració, existeix un consens parlamentari ampli sobre la necessitat d'arribar a un equilibri entre el foment, la defensa i el respecte dels drets dels immigrants ja residents al nostre país i la de regular la pressió immigratòria dins dels paràmetres que la nostra societat real pugui assumir.

Per aquestes raons —i aquesta seria la segona reflexió, més lligada a la política d'immigració—, hem de tenir molt clar dues coses: en primer lloc, que hem de fer tot el que sigui necessari per garantir als immigrants que resideixen al nostre país una autèntica igualtat d'oportunitats i de drets, combatre les possibles situacions de discriminació que puguin existir, però, al mateix temps, hem de ser molt fermes en la garantia que les nostres fronteres siguin unes fronteres segures, que no permetin una entrada indiscriminada d'immigrants.

Per tant, el posicionament del nostre Grup Parlamentari ha de distingir en aquesta Moció tres grans blocs. En primer lloc, els punts que afecten la Llei d'estrangeria. El Grup Parlamentari Popular, com es va manifestar en el moment de la seva aprovació, dona el seu suport a la Llei d'estrangeria, i dona també el seu ple suport a la legislació en matèria de dret d'asil. Per tant, i per coherència, hem de votar que no al punt 1 de la Moció, en la mesura que aquest ordenament jurídic permet garantir amb eficiència, tot i que encara, òbviament, es pot millorar, es pot millorar molt el compliment de

la llei i es pot millorar, òbviament, el contingut. En tot cas, nosaltres votàrem a favor de l'esmena presentada pel Grup Socialista, que em sembla que s'adequa molt més al que seria el nostre punt de vista sobre aquesta qüestió.

Entenem que si volem una Europa unida hem d'acceptar els criteris que en matèria d'immigració el conjunt de la Unió han consensuat els governs i la comissió. I qualsevol postura diferent implicaria desmarcar-se, òbviament, de la Unió Europea.

Amb independència d'aquest punt 1, pel que fa a la resta de punts de la Moció, amb excepció dels punts 3 i 7, podem avançar el vot favorable del nostre Grup Parlamentari. Per una altra banda, el Grup Parlamentari Popular està a favor de poder garantir la integració dels immigrants en edat escolar en el nostre sistema educatiu públic, sens perjudici de la situació jurídica dels seus pares o tutors, així com que es garanteixi l'atenció sanitària als transeünts, temporers, peticionaris d'asil o refugi i a la resta de treballadors estrangers i les seves famílies. Per tant, votem a favor dels punts 2 i 5 de la Moció, tot assenyalant que aquesta possibilitat d'accedir als serveis educatius i sanitaris s'ha de fer complint les exigències del nostre ordenament jurídic. És a dir, les persones que accedeixen a aquests serveis i que, per tant, es registren d'una manera o d'una altra no adquireixen cap dret en relació amb la seva situació com a residents al nostre país; més encara, hi han d'accedir en les mateixes condicions que la resta de ciutadans, pel que fa a la seva identificació personal. No es tracta, al nostre entendre, d'aprofitar aquesta voluntat d'integració i de solidaritat per afavorir la creació de borses d'immigrants il·legals.

Pel que fa al punt 3, que recull inscriure els fills dels estrangers de diverses edats que arriben a Catalunya al cicle que els correspongui per la seva edat i no pel seu nivell de coneixements, entenem que facilitar, alhora, els tràmits per a la convalidació de nivells educatius ulteriors als ensenyaments primaris pot comportar, al nostre entendre, un efecte contrari al desitjat; els alumnes podrien trobar-se en un nivell educatiu per al qual no disposen de la formació prèvia necessària, de manera que no es garanteixen les condicions òptimes per al seu aprenentatge personal. Tenint en compte que els sistemes educatius d'origen són molt diferents al català i molt diversos entre si, entenem que cal introduir mecanismes d'avaluació personalitzada del nivell de coneixements dels alumnes, i que no podem limitar-nos a introduir aquestes persones en el sistema educatiu només en funció de l'edat. I per això ens abstindríem en aquest punt, tot dient també que em sembla que seria interessant, i nosaltres hi donaríem suport, que es prengués en consideració l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió en aquesta qüestió.

En relació amb el punt 4, preparar els professionals de l'ensenyament que hagin de treballar amb fills de treballadors estrangers i dotar-los dels recursos pedagògics adients, és assumit plenament pel Grup Parlamentari Popular, amb les observacions que ja hem fet en relació amb els punts 2 i 5 de la Moció.

Pel que fa al punt 6, insistim, com ja hem fet en altres ocasions, en la necessitat de fer una actuació coordinada entre la Generalitat i els poders locals; són els ajuntaments els que per la seva proximitat en la realitat territorial poden detectar amb més agilitat la formació d'aquests guetos que suposen les concentracions d'immigrants en zones degradades i amb dèficits socio-urbanístics, com un dels obstacles principals a la seva integració a la societat d'acollida, i que suposen la negació del més elemental dels drets que té tota persona humana. Per tant, votem favorablement aquest punt, insistint en aquesta idea de corresponsabilització de les administracions locals.

El punt 7 de la Moció fa referència a un problema que no és específic dels immigrants: l'Administració no pot garantir a aquest col·lectiu allò que tampoc no pot garantir al conjunt dels ciutadans. Però és que, a més a més, això representaria una discriminació positiva que podria generar un greuge comparatiu. Les polítiques que s'han desenvolupat en altres països en aquest sentit han provocat una forta reacció entre el conjunt dels ciutadans i han fomentat l'aparició de moviments xenòfobs i racistes que vehiculen aquest sentiment de greuge. Em sembla també, en aquest punt, raonable el plantejament que fa el Grup, en la seva esmena, de Convergència i Unió, i el nostre Grup donaria suport a aquesta esmena.

En el punt 8 es recull que organitzar conjuntament a l'Escola de Policia de Catalunya cursos específics per a mossos d'esquadra i policia local per tal de garantir el respecte escrupolós dels drets humans envers els treballadors estrangers que viuen a Catalunya, i això em sembla molt correcte, i pensem que implica reforçar una formació que de fet ja es dona a l'Escola de Policia, entenem també que va en línia amb el que és el comportament normal de les nostres forces de seguretat, que no ha de confondre's amb els casos aïllats que poden donar-se.

En relació amb el punt 9 de la Moció, votarem també favorablement que s'analitzi, en el marc del Consell Assessor de la Immigració, la situació específica dels treballadors estrangers a les presons de Catalunya, perquè entenem que aquests estudis poden aportar dades significatives, però advertint d'entrada que entenem que la sentència ferma que comporti privació de llibertat ha de comportar, amb independència de la pena, l'anul·lació dels drets de residència, és a dir, una vegada complerta la sentència, entenem que aquestes persones han de ser expulsades, tal com fan altres estats de la Unió Europea i del nostre context socio-econòmic.

Finalment, pel que fa al punt 10 de la Moció, el votarem també favorablement, tot considerant que cal establir mecanismes de control per evitar l'existència d'un mercat laboral al marge de la llei, que viu en el fons de l'explotació dels immigrants i vulnera els mínims exigibles per a la dignitat humana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres no vam presentar cap esmena a aquesta Moció-decàleg que ha presentat el Grup d'Iniciativa, bàsicament perquè estàvem d'acord amb la Moció i perquè si en alguna cosa teníem alguna reticència —que suposo que ells també deuen tenir— és pensant que aquesta Moció ha de ser debatuda aquí i ha d'intentar copsar el màxim d'unanimitats per poder tirar endavant el procés.

S'ha demostrat que la vida a la praxi i la llei aquesta d'estrangeria anaven una mica per camins diferents. Jo diria que no és que la pràctica hagi demostrat que aquesta llei falla en coses reglamentàries, com deia el senyor Oliart, que nosaltres defensarem perquè això ens agafa de camí cap allà on anem, sinó que jo diria que aquesta mateixa llei —aquesta mateixa llei— ja és en ella mateixa..., diguem-ne, comporta una traïció al que vol resoldre. Vostès saben, senyores i senyors diputats, que es concedeixen, que arriben els permisos ja caducats? Es busca, doncs, fer una llei perquè la gent no vingui, que si ja són aquí, se'ls fastiguegi suficientment perquè marxin i, si pot ser, al més ràpidament possible. Aquest és l'esperit de fons de la Llei, si la llei la passem per pantalla; si la Llei la passem per Versalles, aleshores aquí podem fer tota la tarda i tot el dia consideracions la mar de boniques. La Llei és aquesta.

Aquest punt, nosaltres el voldríem deixar clar, perquè, si bé ens sumarem a tots els esforços de consens, perquè diem que això ens agafa de pas cap allà on anem, no perquè nosaltres ens quedem aquí ni de bon tros, però, com que anem de camí cap aquí, de moment ens sembla molt important recolzar unanimitats en aquest aspecte.

Una frase que ha dit el senyor Riera, que ja som alguns que cada vegada la posem més en sordina, que en el fons amaga un cert autocofoisme i que la ciència demostra que no és veritat: és a dir, Catalunya diem que no és racista. Bé, doncs, saben que l'antropòleg senyor Santiago Genovès ja fa més de vint anys va demostrar que és una mica la proporció de quantitat de mescla el que fa que saltin determinats ressorts de la societat? Evidentment, aquí no estem en la situació d'altres països on hi ha racisme, no perquè la gent d'aquí és millor, no perquè s'hagin fet programes millors d'educació, no perquè la gent d'aquí hagi superat la tendència natural al racisme, sinó perquè hi ha menys gent; proporcionalment no estem encara allà on som. Per tant, molta atenció, molta atenció cada vegada que ens posem medalles dient que Catalunya no és racista; quan es doni la proporció que els antropòlegs diuen que salta la guspira, possiblement, si no treballem a fons, també aquí saltarà.

Només per acabar, voldria no deixar passar aquesta ocasió, tocant a aquest tema, de subratllar, en nom del meu Grup i en nom d'altres grups, la declaració institucional que va fer ahir aquest Parlament, en aquesta sessió ahir, pel que fa a la situació dramàtica que viu el ciutadà guineà Severo Moto. No és un problema d'aquest Parlament, de solidaritat, és problema també de veïnatge. A Granollers parents i amics hi viuen, i tots en coneixem. El nostre Grup, junt amb altres grups parlamentaris, s'esforçarà —i tenim ja l'acord de

tots— perquè el que ha sigut una declaració institucional adquireixi tot el valor de declaració institucional, perquè quan alguns diuen que a vegades les declaracions institucionals són una mica paper mullat per quedar bé, em penso que hem de fer que la unanimitat que hi hem donat tots tingui la màxima transcendència per als drets humans sobre el senyor Severo Moto i sobre els seus companys de partit o els seus companys ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Començo amb l'agraïment als diputats Reguant, Oliart, Padrós, Ariza i Rodri, als primers per les seves esmenes i a tots pels seus posicionaments, perquè crec, i no és un tòpic, que amb el que ells han dit hem incrementat la nostra cultura parlamentària sobre un tema tan fonamental.

Pel que fa a les esmenes, és evident que l'interès, suposo, tant dels esmenants com dels que hem plantejat inicialment la Moció, és que hi hagi un màxim de consens o d'unanimitat i, si no d'unanimitat, que hi hagi una àmplia majoria a l'entorn dels punts d'aquesta Moció pel que reflecteixen, pel que va reflectir també i pel que va voler ser la interpellació. Naturalment, per aquesta raó, ja dic que d'entrada el Grup d'Iniciativa per Catalunya farà seva l'esmena del Grup de Convergència i Unió, que és una esmena dels deu punts que havia plantejat Iniciativa per Catalunya, llevat del punt primer de l'esmena, que, en tot cas, i pel que diré de seguida, acceptaríem l'esmena del Grup Socialista.

Voldria dir que, en aquest cas, no solament acceptem l'esmena per raons d'economia final, és a dir, per poder dir: «Ha estat aprovada aquesta Moció», sinó perquè voldria reconèixer que en algun punt l'esmena millora, i millora notablement, el text que havíem proposat nosaltres. Per exemple, quan se'ns parla, en el punt número 9..., nosaltres parlàvem d'«analitzar en el marc del Consell Assessor d'Immigració la situació específica dels treballadors estrangers a les presons»; el Grup de Convergència i Unió substitueix «els treballadors estrangers» per «els estrangers», cosa que està molt bé, perquè semblava limitatiu posar «treballadors estrangers» quan hi ha situacions d'estrangers que estan en condicions realment penoses i difícils —també ens ho va dir ahir el síndic de Greuges en el seu Informe— a les presons, i quan es diu que el Consell Assessor..., «informar el Parlament de les mesures que el Consell Assessor proposi, tal com està previst per l'acord del propi Consell Assessor», i és exactament així. Dic, per tant, per aquestes raons, que acceptem tots els punts de Convergència i Unió, llevat del número 1, per un seguit de raons que explico de seguida.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya ha cregut i creu —i en això coincideix amb les paraules que hem llegit abans del conseller— que la dita Llei d'estrangeria suposa un fre per a molts processos d'integració. Per aquesta raó, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, a través del seus diputats al Parlament de l'Estat i en el si del Grup d'Izquierda Unida - Iniciativa

per Catalunya, ha tornat a plantejar la modificació d'aquesta Llei d'estrangeria de 1985. Ho farem al Parlament de l'Estat. Ara, però, i aquí, em sembla molt important donar suport i aprovar i poder substituir aquest primer punt per l'esmena del Grup Socialista, perquè, tal com ha dit el senyor Oliart, és una esmena sobre el reglament d'aplicació de la Llei d'estrangeria, reglament que, evidentment, molt sovint és el que ha fet dolenta la Llei; perquè recordo que és una llei que té un preàmbul extraordinari, amb el qual tots estaríem d'acord, és una llei de drets precisament, de drets i de llibertats, i, en canvi, després, el reglament d'aplicació interpreta alguns punts de la Llei de manera que ens sembla que no és..., que no la converteix en llei de drets i de llibertats. Però —ho repeteixo— aquest no és el tema a discussió ara ni aquí.

Perquè, a més, en l'esmena es parla principalment pel que fa a la concessió i duració dels permisos de residència —que és un dels punts més polèmics—, de residència i de treball, així com de les mesures relatives als processos de reagrupament familiar, un dels temes que en els informes, per exemple, del síndic de Greuges de Catalunya, però sobretot del Defensor del Pueblo, que he pogut comprovar aquests dies i he pogut revisar aquests dies, hi ha quantitat de temes relacionats amb aquest punt, que és un punt realment preocupant. Per tant, aleshores, acceptaríem, en lloc del punt o del paràgraf número 1 —perquè és una esmena única del Grup de Convergència i Unió—, el punt número 1 de l'esmena socialista.

També l'esmena 2 del Grup Socialista, que seria, passaria a ser el punt número 11 del text que sotmetríem a votació. Els recordo que és una esmena que diu: «Totes les actuacions relatives a la integració social del immigrants es duran a terme amb coordinació i amb la col·laboració dels ajuntaments i altres ens locals.» El senyor Jaume Padrós, quan s'ha posicionat sobre les esmenes, no s'ha posicionat sobre aquesta esmena del Grup Socialista, però suposo que també —tal com ha manifestat abans— està disposat a acceptar-la i a integrar-la, per tant, en aquest text final que sotmetríem a votació. Els he de dir que aquesta esmena va ser gairebé una esmena sol·licitada; en el marc del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, quan vam comentar aquesta Moció subsegüent, el diputat senyor Toni Farrés va dir: «Molts d'aquests punts, els dius en nom de la Federació i de l'Associació de Municipis, però en canvi no apareix enlloc que això s'hagi de fer d'acord amb els ajuntaments i amb altres ens locals.» Tenia tota la raó i, per tant, aquesta esmena ens possibilita aclarir encara més el sentit que té.

Pel que fa a l'esmena del Grup Mixt, la proposta que nosaltres faríem al senyor Reguant és, senzillament, en el punt número 5 de l'esmena de Convergència i Unió, afegir: «el Servei Català de la Salut, d'acord amb la Resolució del Parlament de Catalunya 183/IV, del 9 de novembre de 1994», que, d'aquesta manera, recolliríem que el Parlament és coherent amb el que ha aprovat abans i reforça el que ha dit abans a partir d'aquesta nova Moció subsegüent.

Per tant, senyor president, voldria només acabar dient la qüestió tècnica d'aquesta votació. Com que hi ha una sola esmena de Convergència i Unió, suposo que el que hauríem de fer és proposar una transaccional, en la qual la base del que sotmetrem a votació és: del punt 2 al 10 del text que ha presentat Convergència i Unió; en lloc del punt número 1, l'esmena 1 del Grup Socialista; a més a més, un punt número 11, que seria l'esmena número 2 del Grup Socialista, i un afegit al punt número 5, que seria «d'acord amb la Resolució del Parlament de Catalunya 183/IV, de 9 de novembre de 1994». És a dir, per tant, votaríem la majoria del text de l'esmena socialista amb el canvi del punt número 1 per l'esmena de Convergència i Unió, amb el canvi del punt número 1 per l'esmena socialista, amb l'afegit de l'esmena socialista número 2 com a punt número 11 i amb l'afegit del que ha proposat el senyor Reguant. En tot cas, si queda això clar —jo ho passo també als serveis perquè ho puguin comprovar—, seria aquest el text que sotmetríem a votació.

Hi ha una qüestió concreta, però que en aquests moments no sé si seria problemàtica, i és que el senyor Ariza ha plantejat votació separada d'alguns grups en la mesura que no s'acceptés el text de Convergència i Unió. Per tant, suposo que podria ser que el president hagués de demanar votació separada en la hipòtesi que el diputat present... O...

El Sr. PRESIDENT: No, no, hi havia els punts 1, 3 i 7, que ell ha fet reserva, i, per consegüent... Però, com que en el moment de la votació no hi és, doncs, no hi ha votació separada.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Tots els grups estan, retiren..., els esmenants retiren les seves esmenes per donar lloc a la tramitació, i cap grup s'oposa que es pugui tramitar la transaccional? (Pausa.) Molt bé.

Doncs, se sotmet a votació el text transaccional.

Vots a favor?

Moltes gràcies. El text de la Moció ha quedat aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les diputacions provincials

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpeHació sobre les diputacions provincials, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per a defensar-la, el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. L'altre dia vaig llegir una frase que em va agradar i que, a més a més, em va fer pensar que podia ser una bona introducció a la Moció que avui defensaré; la frase en qüestió deia: «De la província espanyola a la divisió territorial que necessitem» —referint-se evidentment a la divisió territorial de Catalunya— «hi ha tanta diferència com de la diligència al fax» —suposo que es referia a la diligència aquella dels cavalls,

fins i tot. És una frase dura, és un frase, efectivament... (Remor de veus.) Perdó? (Pausa.) Efectivament...

El Sr. PRESIDENT: Dirigeixi's a la presidència...

El Sr. BENACH: És una frase dura —deia—, és una frase complicada, però que, a més a més, té un contingut i té una connotació molt clara. En aquests moments —i abans n'hem fet esment també, en una altra interpellació—, un dels reptes pendents, una de les qüestions importants que no estan resoltes en aquest país és la divisió territorial. Això provoca diverses situacions, situacions complexes, situacions difícils i que es caracteritzen per tres aspectes fonamentals.

En primer lloc, un desgavell administratiu clar. Això implica, moltes vegades, una superposició d'administracions; que, a més a més, aquestes administracions tenen competències que no acaben de ser clares a qui corresponen; que moltes vegades es fan la competència, i, per tant, de cara al ciutadà, això és un símptoma i sinònim absolut de desordre.

En segon lloc, s'han creat administracions noves, concretament els consells comarcals, i en qualsevol cas, amb tot el meu respecte —i, a més a més, des d'una posició que és favorable, i que a més a més s'ha vingut demostrant a bastament al llarg del temps, als consells comarcals; nosaltres creiem en els consells comarcals i entenem que haurien de tenir moltes més competències i recursos—, el que és clar és que en aquests moments els consells comarcals són una administració poc coneguda pel ciutadans, amb poques competències, amb pocs recursos, una administració, en definitiva, de segona, tercera o quarta categoria —per dir alguna cosa fàcil d'identificar—; en qualsevol cas, una administració absolutament pobre.

I en tercer lloc, l'altra situació complexa, l'altra situació difícil, l'altra situació desagradable que també fa referència a l'Administració local, i que són els mateixos ajuntaments. Els ajuntaments tenen en aquests moments reptes molt importants; n'han superat uns —des de les primeres eleccions municipals que els ajuntaments democràtics han fet una tasca importantíssima, han fet una evolució i un camí important—, però en aquests moments se'ls presenten altres reptes al davant i tenen problemes endèmics que no es solucionen de cap de les maneres: el problema de les competències, el problema del finançament, etcètera.

Per tant, una mica, aquesta situació ens provoca o hauria de provocar una certa angoixa en el Govern, entenem. Nosaltres el que proposem amb la nostra Moció és intentar avançar en un doble sentit: per una banda, anar desmantellant, anar desfent, anar..., bé, en tot cas, assumint que hi ha tot un seguit de coses que no són útils, i, per tant, per aquest concepte de racionalitat que és important que es tingui en compte avui en dia, doncs, en definitiva, tot això anar-ho desmantellant. I aquest és el cas de les diputacions provincials.

Les diputacions provincials, enteses com a suport als ajuntaments, cada vegada tenen menys sentit —cada vegada tenen menys sentit—; entre altres coses perquè a l'Administració pròpia de Catalunya s'ha creat un nivell intermedi, que són els consells comarcals, que són qui ha d'assumir

aquesta funció. Per tant, és lògic que aquestes funcions que les diputacions estan fent s'assumeixin directament des del Govern de la Generalitat, des dels mateixos consells comarcals o, fins i tot, des dels mateixos ajuntaments –per què no? En segon lloc, i també com a avenç o com a objectiu a assumir o a assolir en un cert període prudent de temps, és posar les bases perquè la futura divisió territorial sigui un fet, no sigui una utopia, no sigui una quimera, sinó que sigui un fet. En aquest sentit és clar que la província única facilitaria d'una manera molt clara aquesta futura configuració de Catalunya.

És en aquest sentit que nosaltres hem volgut presentar aquesta Moció. Aquesta Moció té dos defectes, ho reconeixem. Té dos defectes, en tot cas menors, però defectes al capdavant. Un: no té temporalitat, i probablement seria interessant que és pogués temporalitzar el que nosaltres proposem aquí. Entenem que la temporalització, en tot cas, també seria un element que dificultaria probablement l'acord entre els diversos grups parlamentaris d'aquesta cambra, i per això hem renunciat a fer-ho. En qualsevol cas –abans se n'ha parlat també, d'aquest tema, i el senyor Ferran Pont n'ha fet referència, i el senyor Nadal, concretament, també feia referència a si això és una tasca del Govern, una tasca del Parlament–, nosaltres interpretem que és bo que el Parlament doni el missatge clar –i en aquest cas sí que la Moció dóna missatge clar– i que el Govern, doncs, intenti interpretar-ho de la millor manera possible, i en aquest sentit, doncs, un cert vot de confiança, se'n desprèn del que es planteja a la Moció; ja veurem si després aquest vot de confiança és reconegut o no.

El segon defecte: probablement podríem haver estat més explícits en el sentit que parlem de consells comarcals, parlem de la Generalitat, indirectament això també implica els ajuntaments d'una manera clara, des del nostre punt de vista; el que passa és que potser no està explicitat aquí. Però, en qualsevol cas, és clar que la transferència de serveis, de competències, de recursos de les diputacions a altres organismes ha de tenir molt present el que són els ajuntaments.

En qualsevol cas, hi insisteixo, aquesta Moció que, com he dit abans, probablement tingui algun defecte, però que també té virtuts i probablement la principal virtut és que planteja clarament que s'han de transferir les competències de les diputacions a altres organismes i, d'altra banda, que s'ha d'avançar d'una vegada per totes en la línia de la província única per tal de poder configurar una ordenació territorial lògica per al nostre país, d'alguna manera també aquesta Moció té una altra reflexió que cal fer. El senyor Ferran Pont la feia en la seva intervenció final de la Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa fa uns moments en aquesta mateixa cambra i que tractava d'alguna manera un tema similar a aquest que estem tractant ara. I el senyor Ferran Pont ha fet una reflexió que a mi m'ha agradat molt i que, a més a més, voldria expressar la satisfacció pel fet que des del Grup de la majoria es faci aquesta reflexió, que era una mica la necessitat d'anar desterrant el concepte provincial dels àmbits polítics, però també dels àmbits ciutadans. I

aquesta és una reflexió no gens habitual, no gens habitual; jo vaig dir-ho en la interpellació i ho torno a repetir i ho mantinc, que, desgraciadament, sembla que en aquest país estiguem acostumats ja d'entrada a dividir-ho tot per quatre; és a dir, allò de les quatre províncies, i que qualsevol cosa que es faci s'hagi de fer per això, en aquest sentit i en aquest concepte, quan la realitat del país és diferent. I dic que és diferent amb una certa temença, perquè cada vegada ho és menys, de diferent, perquè dissortadament el que és clar és que cada cop més, com més es parli de província, com més competències tingui la província, com més valor es doni a la província, més difícil serà desterrar aquest concepte de casa nostra. Per tant, en aquest sentit, expressar la satisfacció per aquesta reflexió que ha fet el senyor Ferran Pont, dir que la compartim absolutament i que seria bo que poguéssim anar avançant.

En definitiva, doncs, la Moció l'hem presentada amb tot l'esperit constructiu. Insisteixo que probablement la Moció podria ser millor, que podria tenir altres aspectes, que podria ser corregida, segurament, en algunes coses, però que l'hem feta amb la clara voluntat, primer, com he dit abans, d'avançar en tot allò que faci referència al desmantellament de les diputacions de cara al benefici d'altres administracions i, per tant, de cara a una ordenació i a imposar una certa racionalitat en el que seria l'actuació de les diferents administracions a Catalunya i, per altra banda, recuperar, d'alguna manera, des del Parlament, tot i que és un tema que suposem que no s'ha perdut mai, però dir una altra vegada que és necessari avançar cap a la província única per tal que Catalunya es pugui dotar d'aquesta configuració que, a hores d'ara, hi insisteixo –o hi insistim, des del nostre Grup Parlamentari–, entenem que és del tot necessària.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. No s'hi han presentat esmenes; per consegüent, passem a la intervenció dels grups per posicionar-se. El Grup Parlamentari Mixt, sembla que hi renuncia... No? Doncs, té la paraula el senyor Reguant. No l'he vist en el seu lloc habitual... (*Pausa.*) Doncs hi renuncia. Grup Parlamentari Popular, el senyor Ariza té la paraula.

El Sr. ARIZA: Sí, des de l'escó mateix, senyor president, per anunciar el vot en contra del nostre Grup en aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que la posició d'Iniciativa per Catalunya al voltant del tema de les diputacions històricament ha estat clar, i el nostre suport a la divisió territorial també; una altra cosa és de la manera concreta en què aquesta idea de divisió territorial es plasma, i no em refereixo tant a la delimitació de les comarques com a altres problemes que tots nosaltres coneixem i a alguns dels quals faré referència.

Nosaltres estem d'acord, en principi, que cal continuar i que cal accelerar el traspàs de competències, entre altres coses perquè els ritmes amb què anem no tenen res a veure amb els que preveia la Llei 5/87, del règim provisional de les competències de les diputacions provincials. Per tant, tot el que sigui recuperar aquell esperit, i no solament l'esperit, sinó la lletra de la disposició legal, ens sembla correcte. Ara, que es digui que aquest procés de traspàs de competències, serveis i recursos s'hagi de limitar, per una banda, als consells comarcals o cap a la Generalitat de Catalunya, nosaltres no hi estem d'acord. Per què? Home, perquè aquí s'hi han de posar els ajuntaments, i no per un problema de principis, sinó per un problema a què a continuació em referiré. Primer, no podem parlar –prou, ja– de consells comarcals i de comarques, quan és l'únic cas a tot Europa –a tot Europa– que un organisme en què els seus membres estan elegits de manera indirecta estigui o pugui estar jeràrquicament per sobre d'un organisme d'elecció directa. I posi'm un exemple d'un altre país en què passi una cosa d'aquestes.

S'han de traspassar competències als consells comarcals, per posar un exemple del consell comarcal que estem nosaltres. Escoltin, vostès creuen, que diuen: «No, ho traspassem als consells comarcals i aquests ja ho traspassaran als ajuntaments», el president del Consell Comarcal, cap de l'oposició d'un dels ajuntaments, o de l'Ajuntament d'una de les capitals de comarca, traspassarà gaires competències? Ajudarà o ajudarà a caure? És clar! I aquest és un tema que les coses no funcionen angèlicament, i per tant, cal veure exactament si les coses, si hi han coses que corresponen als ajuntaments, s'han de traspassar als ajuntaments, i si n'hi ha d'altres que tenen un caràcter, un àmbit comarcal, lògicament, a les comarques. I a la Generalitat? I a la Generalitat, sobretot, perquè jo crec que hi ha un recent llibre que d'una manera clara parla que precisament moltes de les competències especialment de la Diputació de Barcelona són més de caràcter autonòmic que no de caràcter local. Hi estem d'acord, en això, fins i tot. Llavors es podria dir: «No, és que en aquests moments ja no queda res, pràcticament, ja no queda res de competències municipals, a les diputacions.» Home, en això hi han opinions. Per exemple, dissabte i diumenge s'inauguren, a Santa Margarida de Montbui i a Sant Joan Despí, dues biblioteques populars. Les biblioteques, d'acord amb l'article –per no equivocar-me– 64 i indirectament també pel 68 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, són competències municipals. A més a més, la Generalitat està molt atrafegada fent la Biblioteca Nacional de Catalunya, o acabant-la. Però, és clar, les biblioteques dels municipis, la xarxa de biblioteques populars, té sentit que això es traspassi als consells comarcals? Les biblioteques són un instrument, en tot cas, d'una collectivitat molt concreta, la que d'alguna manera fa la utilització més immediata i més directa.

Què farem, amb els recàrrecs provincials dels IAE? Els traspassarem als consells comarcals? Està bé... Ja m'agradaria, però també m'agradaria, en tot cas, que la Generalitat, els consells comarcals, tinguin el desgast de posar impostos,

perquè aquí només a nivell de pressió fiscal, només reben l'Estat i els ajuntaments, i els altres, tothom està allò... només parant la mà. No pot ser, això. Per tant, si aquesta Moció digués exactament el mateix, però deixant oberta la porta a consells comarcals i municipis, nosaltres hi votaríem absolutament d'acord. Ens sembla absolutament inaudit que en un moment que fa quatre dies que hem constatat, per una banda, la precària situació econòmica dels ajuntaments; la indefinició que hi ha sobre una possible millora de finançament; hem aprovat una resolució aquí, en aquest Parlament, dient «cal fer una clarificació de tot el tema competencial», que avui es digui que es traspassin o es continuïn els traspassos de les diputacions, quan convingui, a la Generalitat i, quan convingui, als consells comarcals... I els ajuntaments? Els ajuntaments els deixarem per una altra ocasió, i esperarem que alguna mare de déu trobada, d'aquestes que en tenim tantes en el nostre país, algun dia trobi o faci el miracle que realment sapiguem, els ajuntaments, què és el que han de fer i el que poden fer, i tinguin recursos per fer-ho. No em sembla de rigor, sincerament –sincerament.

Joventut. S'han traspassat coses, s'han traspassat infraestructures, però no el conjunt dels serveis ni dels recursos. En aquests moments els ajuntaments estan d'alguna manera rebent diners de les diputacions. Mirin, nosaltres som partidaris dels consells comarcals, però per jugar a fons en els consells comarcals i creure'ns-els seriosament, o es modifica el sistema d'elecció o, si no, no és de rebut parlar de consells comarcals en abstracte, en abstracte, per dotar-hi competències i per donar-hi serveis, i d'alguna manera... Esperarem que daixò...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ferran Pont, que tingui paciència i esperi el seu torn.

El Sr. FARRÉS: No, no, cap problema, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Segueixi, segueixi.

El Sr. FARRÉS: No, de totes maneres estava ja acabant, dient que nosaltres estem d'acord amb el text si hi haguessin afegit el tema de les corporacions locals; sense les corporacions locals, nosaltres votarem abstenció. I si hi hagués algun mecanisme parlamentari per poder substituir l'expressió «consells comarcals» per «corporacions locals», és a dir, que es deixés oberta la porta, no hi tindríem absolutament cap inconvenient, però creiem que els ajuntaments, necessàriament, han d'estar en aquest procés o han de rebre alguns dels serveis, dels recursos que avui tenen les diputacions en aquest procés de desmuntatge que saben que nosaltres hi estem d'acord. Ara, no als consells comarcals, perquè automàticament no passa que del consell comarcal vagi als ajuntaments; tot depèn de la geografia política d'aquella comarca, de les correlacions de forces que hi han en aquelles comarques, i de tota una altra sèrie de factors que tots nosaltres en som plenament conscients. Perquè el dia que parlem seriosament del funcionament dels consells comarcals, aquell dia veurem que, tot i estant-hi d'acord, lamentarem moltes coses de les que estan passant i de les que estan fent.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Vilalta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, la Moció d'Esquerra Republicana permet discutir de nou una qüestió que ja ha estat vista en altres ocasions anteriors aquí en el Parlament, sobre la qual hem fixat reiteradament el Grup Socialista la nostra posició, i per tant, com que és una posició coneguda, jo avui amb molta complaença, doncs, la ratifico i la reafirmo.

En primer lloc, jo crec que hem de partir necessàriament de la sentència del Tribunal Constitucional de 28 de juliol del 81. En aquella sentència s'afirmen tres qüestions que jo crec que seria un gravíssim error oblidar o menystenir. D'una part, la consideració que l'Estat espanyol està dividit en províncies; que les províncies compleixen diverses funcions, entre altres ser considerades també àmbits de caràcter local, i que la modificació del nombre i els límits provincials correspon a les Corts Generals.

La segona consideració que apunta aquesta sentència és que, en totes aquelles comunitats autònomes de caràcter pluriprovincial, a cada una de les províncies correspon una diputació o organisme similar —el nom no és el cas— que compleixi les mateixes funcions d'ens de caràcter local, de govern de la província.

I en tercer lloc, la sentència apunta que aquests organismes —diputacions o amb un altre nom— tenen un nucli de competències que és indisponible. La sentència no apunta les competències que tenen, sinó que ho fia a la legislació posterior que ho desenvoluparà, i és efectivament a partir de la Llei de bases de règim local i la Llei municipal de Catalunya que queda definit el marc competencial indisponible de les diputacions en general i particularment a Catalunya, configurades bàsicament com a òrgan de suport a la gestió dels ajuntaments i com a òrgan destinat a vetllar i fomentar els interessos específics d'aquell àmbit territorial de caràcter provincial. I jo crec que oblidar això, amb tots els extrems que configura aquesta sentència, és fer volar coloms, és un error, és en certa manera entrar en una dinàmica de difícil resolució només des d'aquest Parlament.

Certament, el nucli competencial és molt més estricte, després de la Llei de bases i la Llei municipal de Catalunya, del conjunt de serveis que prestaven les diputacions fins aquell moment. En altres ocasions hem apuntat que les diputacions prestaven aquells serveis suplint al llarg de tot un procés històric, mancances que havien fet que anessin essent les dipositàries de tota una sèrie de funcions que moltes, segurament, no els corresponien. I efectivament, ens hem trobat unes diputacions que prestaven un conjunt de serveis sobre els quals jo crec que es pot dir clarament que no tenien una competència clara; no la tenen, en qualsevol cas, de cap manera, la competència per a prestar certs serveis, a partir de la definició de competències que fan la Llei de bases i la Llei municipal de Catalunya, i, per tant, alguna vegada hem utilitzat l'expressió aquí al Parlament que estaven exercint serveis que corresponien a competències impròpies de les diputacions, que no les tenien, que les prestaven només de forma subsidiària.

Durant aquest darrer temps s'ha engegat un procés de negociació entre les diverses diputacions i la Generalitat de Catalunya, a través de la Comissió Mixta, destinada a resituar el paper de les diputacions, i aquest és un procés positiu en el seu desenvolupament, que encara cal continuar produint, que cal continuar avançant.

La nostra discrepància, la discrepància del Grup Socialista respecte a aquest procés volem que quedi molt clara. Nosaltres creiem que les diputacions han de prescindir de certs serveis que continuen prestant en matèria de cultura, en matèria d'ensenyament, en matèria de xarxa de comunicacions, que aquests serveis han d'anar a parar a aquella administració que és més pròpiament competent, l'Administració de la Generalitat, en molts casos, com apuntava el diputat senyor Farrés, i en altres casos als consells comarcals, i en altres casos als ajuntaments, però que seria un gravíssim error considerar que els recursos econòmics que en aquest moment administren les diputacions són recursos econòmics susceptibles de ser transferits a l'Administració de la Generalitat, excepte aquells recursos econòmics que es rebien de forma condicionada a la prestació d'uns determinats serveis sanitaris i que en la mesura que aquests serveis sanitaris van ser transferits, efectivament, a l'administració que corresponia, que era l'Administració de la Generalitat, aquells recursos que es rebien per via finalista han de ser transferits també, però els altres, no.

El cert és que les diputacions continuarien rebent els mateixos recursos del Fons nacional de cooperació, tant si prestessin els serveis que presten com si no els prestessin; per tant, si les diputacions en aquest moment tanquessin les biblioteques que s'estaven comentant abans, la necessitat de prestar el servei de biblioteca al país es continuaria produint i no per això les diputacions rebrien menys recursos procedents del Fons nacional de cooperació local, i, per tant, és un gravíssim error entrar en el plantejament que els recursos que, d'alguna manera, es destinen al conjunt de l'Administració local poden ser desviats cap a una administració que no és administració local, com és l'Administració de la Generalitat. I, per tant, la posició del Grup Socialista és rotundament contrària a desviar recursos de l'Administració local cap a l'Administració de la Generalitat; ens sembla un absurd, en sembla un absurd en el qual no hauríem de persistir.

I per tant nosaltres estem d'acord que es continuï avançant en el procés de reajustar els serveis a les competències que exactament tenen, que són les que apuntava abans, definides per la Llei de bases i la Llei municipal de Catalunya, però de cap manera som partidaris que aquesta transferència possible de serveis impropis vagi acompanyat d'una transferència de recursos econòmics que en cap cas haurien de sortir de l'àmbit de les administracions locals.

Respecte a l'altra qüestió, el senyor Pont parlava abans de la possibilitat que anem generant una cultura que ens porti a adequar conceptualment el marc territorial de Catalunya de províncies a àmbits territorials, en l'escenari dels sis àmbits definits aquí. Podem fer el que es cregui convenient, la qüestió segueix sent que la divisió provincial en el nombre i

en els límits no és competència d'aquest Parlament, és competència de les Corts Generals, i, per tant, jo crec que això cal dir-ho amb claredat, amb nitidesa i assumir i afrontar el procés que convingui, quan convingui, per qui convingui, si es creu convenient. (*Remor de veus.*)

Ara, en aquest moment, i a través del procediment ordinari de discussió en el si d'aquest Parlament, podem generar tots els impulsos que es vulgui sobre la consciència popular i sobre la cultura popular, i podem estimular la consciència popular i la cultura popular a aquest canvi de les quatre províncies als sis àmbits territorials definits en el Pla territorial de Catalunya, però el cert, el substancial, l'important, el definitiu, quan es vulgui abordar, és una altra cosa i per un altre procediment, i, per tant, jo crec que vincular la primera part de la Moció a la segona, en la línia, en la direcció, en la voluntat de configurar la província única que tantes vegades hem parlat, si no té en compte allò altre, és un plantejament erroni.

I per tant, nosaltres, senyor president, senyores i senyors diputats, sense reserves de cap tipus, votarem «no» rotundament a aquesta Moció que ens proposa Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió votarà favorablement la Moció que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana, conseqüència de la posició defensada per part del Govern de Catalunya, representat per l'honorable conseller de Governació, quan es va veure la interpellació corresponent.

Vull recordar que el text de la Moció diu exactament: «Continuar les gestions per accelerar el traspàs de competències, de serveis i de recursos de les diputacions provincials de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona vers els consells comarcals o vers la Generalitat de Catalunya, quan calgui un àmbit global d'actuació», accelerar aquest traspàs que s'està fent i que aquest Parlament en algunes matèries determinades ha aprovat. Recordo, concretament, el cas de cultura, el cas de joventut i altres àmbits competencials. Té una segona part que diu que això es fa «en la línia de facilitar la futura configuració de Catalunya com a província única, de conformitat amb el que preveu la Llei 5/1987»; diu: «a facilitar la futura configuració». Em sembla que la terminologia és ben respectuosa amb la legislació vigent que ens ha estat recordada.

Em sembla que les posicions dels diferents partits sobre aquestes qüestions són ben conegudes, tant per part del Partit Popular com per part del Partit Socialista. Potser per part del Grup d'Iniciativa m'ha estranyat una mica més la posició defensada, i voldria fer-hi un parell de reflexions.

El tema de per què es parla de consells comarcals i per què es parla de Generalitat en els traspassos: exactament perquè és el que diu la Llei 5/1987, Llei que va ser aprovada

en aquell moment —el 87 devia ser el PSUC— amb el Partit Socialista Unificat de Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup de Convergència i Unió, i sense cap recança, traspasar les competències de diputacions quan calgués a Generalitat i quan calgués a consells comarcals. Si hi havia d'haver algun altre traspàs, es donava per sobreentès que cadascun d'aquests organismes ho faria, cadascun d'aquests organismes, en ús de les seves capacitats, ho faria.

I em costa també d'entendre, i em sap molt greu, em sap molt greu, de veritat, perquè em sembla que és un camí que hauríem de mirar d'avançar tots junts, els que tenim clar quins han de ser els límits de sobirania d'aquest Parlament i cap on hem d'anar, em sap molt greu la posició del senyor Farrés quan ens fa aquí una defensa o ens parla de dues biblioteques, de Sant Joan Despí i de Santa Margarida de Montbui, que s'inauguraran, biblioteques que, per l'àmbit que diu, corresponen a la Diputació de Barcelona, diputació en la qual Iniciativa per Catalunya governa fa un grapat d'anys. (*Remor de veus.*) Aleshores, voler-nos venir a donar certes lliçons en aquest Parlament d'una qüestió quan es tenen responsabilitats de govern..., i repeteixo que em sap molt greu que no puguem avançar junts en aquest sentit, perquè és un tema complicat, ens ho recordava fa un moment el senyor Vilalta una vegada més, que no és sobirania d'aquest Parlament poder-ho fer, que haurem d'anar a Madrid, i que, per tant, necessitem poder sumar tants esforços com puguem per poder tirar això endavant; ho repeteixo, em sap greu; ara, la nostra posició va ser-ho l'any 1987 quan vam discutir aquest tema sobre ajuntaments, comarques, quin era el paper que havien de tenir les diputacions, com nosaltres les volíem redimensionar a la baixa, ho vam fer el 87, ho hem anat mantenint al llarg dels anys, i avui també ho mantenim, i per això nosaltres votarem favorablement, el Grup de Convergència i Unió, aquesta Moció que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont.

Passem seguidament a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es volen posar drets?

Les i els que hi estiguin en contra?

Els que s'hi abstinguin?

La Moció ha quedat aprovada per 59 vots a favor, 12 en contra i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el despoblament de les zones rurals de Catalunya

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el despoblament de les zones rurals de Catalunya, presentada pel diputat senyor Pere Jordi Piella, del Grup Socialista al Parlament. Té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Aquesta Moció ve després de la interpellació que es va fer al conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a finals del mes passat.

Crec que inicialment la pregunta que ens hem de fer és si seguint la regressió que hi ha actualment quant a pagesos al nostre país, quant temps tenim perquè realment hi hagi pagesos, concretament a la Catalunya interior. Si segueix la mateixa progressió, si fem una extrapolació de la situació actual, crec que l'any 2010 aquesta població de persones assentades al país que viuen realment de l'agricultura i que realment serveixen per conservar un patrimoni serà molt minvada, per no dir pràcticament inexistent. És a dir que l'horitzó amb què es va plantejar el Pla territorial de l'any 2026 ni tan sols arribaria a assolir aquesta idea d'aquest reequilibri, quan realment la Catalunya interior, i concretament les zones rurals, realment estarien molt despoblades en aquest horitzó del 2010.

És a partir d'aquí que el Partit Socialista va presentar aquesta interpellació el passat mes, i concretament va ser una interpellació que va ser fruit d'un treball conjunt amb pagesos de cooperatives, amb pagesos individuals i amb gent lligada al món rural. Donat aquest neguit, que concretament ens trobem que hi ha més de tres-cents municipis al nostre país que tenen un poblament per sota dels vint habitants per quilòmetre quadrat, és a dir, la quantitat de serveis són tan minsos que evidentment s'estan abocant a la seva desaparició en un futur que molt segur no arribarà a aquest horitzó del Pla territorial.

També he de dir que s'estan fent coses –no es pot dir que no–, a nivell d'Espanya s'està tirant endavant una llei per a la modernització de les explotacions agràries, i aquest Parlament va constituir el mes de desembre una comissió per parlar del món rural.

Potser la primera pregunta que ens hem de fer és si realment interessa que hi hagi pagesos al nostre país, si realment el nostre món rural estigui poblat i evidentment si les afirmacions que interessa que això sigui així van més enllà de la pura retòrica. I, després, també una altra pregunta que ens hem de fer és, evidentment, si realment volem que hi hagi pagesos al nostre país, com ha de ser el pagès del segle XXI.

En un text que es va llegir el darrer dia amb motiu de la interpellació, veiem que la nostra economia al nostre país funciona amb un cor i amb unes perifèries, i concretament aquest cor, aquest cap s'emporta els guanys molt importants d'aquestes perifèries, i aquí es creen unes relacions que es podrien concretar amb una subordinació, unes relacions de subordinació, amb unes relacions de dependència i amb unes relacions d'explotació.

Crec que, evidentment, això ens aboca a aquest horitzó, que no és bo per a Catalunya, no és bo per al nostre país, i crec que és necessari avançar vers una nova relació entre el món rural i el món urbà. Hem de ser conscients que el tot funcionarà si funcionen les parts, i em penso que és molt important que aquest 80% de Catalunya tingui un poblament suficient per poder mantenir unes constants vitals imprescindibles no per al món rural, sinó per a Catalunya.

És a partir d'aquí que es va plantejar la Moció, i aquesta Moció planteja un primer punt que crec que és important si volem contestar aquesta pregunta de si volem que hi hagi pagesos al nostre país. El primer punt és una cosa que és elemental, que és dir què és ser pagès, què vol dir una persona que visqui al món rural, i evidentment crec que hauríem de dir que no és solament la persona que té una propietat allà, ni és una persona que només hi va els caps de setmana, ni és una persona absentista, que l'única cosa que en vol treure és els fruits i no vol prendre cap compromís.

Crec que hauríem d'avançar que realment les ajudes, les subvencions i les polítiques vagin adreçades a persones que tinguin el tractament, que tinguin la qualificació de professionals de l'agricultura; és a dir, persones que viuen en el país; persones que viuen, es guanyen la vida en aquesta part del país i que realment serveixen, que realment fan que el país, aquesta part de la Catalunya interior, doncs, mantingui unes constants vitals que són imprescindibles per tirar endavant.

El segon punt, en definitiva –va bastant lligat amb el primer– es planteja un tema ja històric al nostre país, que és el tema de la propietat de la terra, l'accés a la terra, i, evidentment, crec que és important veure que moltes vegades la terra no és res més que un instrument, no és res més que un mitjà i no és res més que un mitjà d'explotació. Concretament aquí he portat un tros d'un diari, va sortir fa poc temps parlant d'aquest tema, i només llegiré dos trossos molt breus, que fan referència a aquest problema de la propietat de la terra. Un d'ells diu el següent: «Hi ha propietaris que s'adonen que poden treure més diners a través de les subvencions si planten ells mateixos, encara que després llencin la producció, que no amb el que cobren d'arrendament.» I més enllà diu el següent: «Es gasten molts diners en ajuts al sector i no pot ser que vagin a parar a un senyor que es passa el dia assegut en un despatx de Barcelona.» És a dir, aquí ens trobem el cas típic de l'absentista.

En definitiva, jo crec que, evidentment, si realment volem que la gent quedi assentada al país, és molt important que hi hagi una política, en aquest cas, que faciliti l'accés a la propietat i que realment la gent tingui la idea que són propietaris del que conreen. Si no, sí que potser aconseguirem que les generacions actuals estiguin en aquesta zona o zones rurals però, evidentment, les noves generacions, en no veure-hi futur, evidentment, abandonaran aquesta part del territori.

L'altre punt, el punt tercer, parla, diguem-ne, dels objectius que fixa la Unió Europea per a les zones rurals, per a les zones turístiques, per a les zones que tenen aquest sistema de desenvolupament econòmic que es basa principalment en el turisme, en les explotacions agràries i que al mateix temps el que volen promoure és evitar que hi hagi un despoblament rural.

Hem de ser conscients, i això ha sortit ja d'una manera reiterativa en aquest Parlament, que de la manera que es van fer, es van delimitar els objectius 5.b que actualment s'estan aplicant, no és la més objectiva, no és la més racional. Es va

fer amb uns criteris més aviat sucursalistes que, de la mateixa manera que abans moltes coses es decidien des de Madrid sense consultar ningú, actualment també es decideixen des de Barcelona sense consultar ningú. És a dir, ens trobem que en aquesta delimitació hi ha un seguit de pobles a mil metres d'alçada que se'ls ha declarat zones industrials; evidentment, difícilment tenen el seu futur en la indústria, en canvi crec que sí, que zones, concretament, com poden ser zones del Ripollès o zones concretament del Berguedà, a mil metres d'alçada, si se'ls hagués donat, si se'ls donés subvencions comunitàries del tipus 5.b per a les zones rurals, crec que sí que podrien augmentar molt més la seva capacitat de tirar endavant la seva productivitat i crec que el futur el veurien molt més clar.

Un altre punt, que és el punt número 4, planteja un tema que és important i que no es pot plantejar només dient que farem agrobotigues. En definitiva, es planteja una cosa que està bastant resolta en altres indrets europeus, que és la necessitat de poder acostar realment el consumidor al productor, quan el consumidor es desplaça als llocs del productor, quan el productor, diguem-ne, té una explotació agrària. Això fa referència a les activitats complementàries de muntanya, els càmpings, restaurants, cases de pagès, agroturisme, etcètera. Crec que aquí hauríem de procurar que no es produís el que ara en aquest moment vaig a explicar. Una masia que està situada a 1.500 metres d'alçada, un bon dia, diuen: «Escolteu, ens creiem les lleis; farem una activitat complementària de muntanya; farem, augmentarem el producte afegit del bestiar que nosaltres tenim i farem una activitat complementària de muntanya.» Aquestes persones van tirar això endavant, se'ls va donar tot el recolzament, però al final es van adonar que després de passar-hi concretament Agricultura, després de passar-hi Sanitat, després de passar-hi Indústria, concretament, s'han adonat que han deixat de ser pagesos. Se'ls va exigir uns paràmetres que per a ells no eren possibles i al final en aquest moment aquests senyors han deixat de ser pagesos, s'han convertit en industrials a 1.500 metres d'alçada. Evidentment, aquests senyors, si això ho haguessin sabut de bell antuvi, crec que hauria estat molt més lògic convertir-se en industrials a la part planera on les comunicacions eren molt més adients i que, evidentment, crec que els seus costos d'explotació haurien set molt més reduïts.

Crec que, en definitiva, de la mateixa manera que ens trobem que en la declaració de la renda, doncs, hi pot haver una declaració en què s'ha de declarar tot, que és la completa, també n'hi ha una de resumida, i crec que en aquest cas de les explotacions agràries, si realment volem que els pagesos, doncs, puguin fer aquestes activitats complementàries de muntanya, hi ha d'haver un tipus, algun tipus de reglamentació, algun tipus de normativa que sigui més abreujada i que, realment, els permeti continuar essent de pagès perquè és el que volen ser ells; no volen ser, concretament, industrials.

Concretament el punt 5, del que parla és d'una cosa que també s'ha tractat aquests dies, que és que, evidentment, si

volem fomentar el turisme de muntanya és necessari conservar el nostre patrimoni. Els rius, evidentment, són una part del nostre patrimoni, encara que no estiguin catalogats en el PEIN ni molt menys, però sí que creiem que si els rius són una part del nostre patrimoni és necessària una cosa que és elemental, que pels rius hi baixi aigua. Actualment, amb la política de minicentrals, ens trobem que l'aigua va per uns altres indrets i, realment, aquesta bellesa paisatgística queda esmorteïda i la pesca i l'activitat turística que es voldria donar al costat d'aquests rius, realment, deixa d'existir. Crec que és necessària una política claríssima en aquest tema de rescatar algunes concessions que només serveixen perquè en tregui el fruit una persona per tal que, concretament, sigui realment la gent que viu a les zones rurals que en puguin treure el seu rendiment.

Després —veig que s'ha acabat el temps—, el punt 6, el punt 7 i el punt 8 parlen de coses que crec que també són importants, són elements i fins i tot estan recollides en algunes publicacions fetes pel departament corresponent. Una cosa és la «vivenda» social que, evidentment, si hi han «vivendes» socials per a les zones urbanes, per què no hi ha d'haver «vivendes» socials, també, per a les zones rurals, per als pagesos, i l'altra cosa és també el paper de la dona en el tema de les empreses familiars agràries que, evidentment, crec que és un tema que se li hauria de reconèixer la seva tasca i, evidentment, s'hauria d'ajudar que la seva feina, que és molt important, fos reconeguda d'una manera específica.

Bé, aquesta és, concretament, la Moció que s'ha presentat, però també els he de dir que aquesta Moció es troba en una situació una mica especial; és a dir, la interpellació es va presentar el dia 7 de novembre; hem tardat sis mesos, concretament, a parlar-ne en el Parlament, no sé si això vol dir res, però, evidentment, jo crec que si realment interessa al Parlament el món rural potser les coses haurien d'anar més de pressa, i després de presentar aquesta interpellació, el 22 de desembre es va crear una Comissió per parlar de la problemàtica del món rural. Evidentment, jo comprenc el posicionament que ha fet, doncs, el Grup de la majoria que, evidentment, potser aprovar això o posar-ho concretament a votació ens podríem trobar que pressuposaríem el que ha dir aquesta comissió, per tant és lògic el que està dient, però també he de dir que, evidentment, el conjunt de gent que ha ajudat a fer aquesta interpellació, donar la informació i després preparar aquesta Moció, no entendrien que, al final, després d'uns mesos, bastants mesos de treball, ho retirem sense res.

Després, de la manera que s'ha parlat amb els diferents grups, crec que podríem trobar una sortida, que crec que pot ser l'adient. Retirar-ho després que els diferents grups s'hagin posicionat, amb un cert compromís que aquesta Moció, sense que això vulgui dir que això s'accepti, portar aquesta Moció al grup concretament de la Comissió sobre la Problemàtica del Món Rural per tal que sigui allà on es voti. En definitiva, jo estic obert a retirar això, sempre que després, tal com hem parlat abans amb el Grup de la majoria, doncs, també plantegi aquesta solució.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. No s'han presentat esmenes en aquesta Moció i els grups ara poden intervenir per fixar posició. El Grup Parlamentari Mixt hi renuncia. El Grup Parlamentari Popular? El senyor Ariza té la paraula.

El Sr. ARIZA: Sí, gràcies, senyor president. Respecte al posicionament del nostre Grup en aquesta Moció, en primer lloc la presentació d'aquesta Moció, sens dubte és legítima; el contingut de la Moció em sembla bastant correcte, però respecte a l'oportunitat nosaltres coincidim amb el senyor Piella que aquesta Moció incideix directament en el debat i en les conclusions de la Comissió en marxa en aquest Parlament i, per tant, li agrairíem moltíssim la retirada d'aquesta Moció i, en tot cas, el nostre Grup s'abstindria en la votació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. També en el sentit de les últimes paraules fetes pel senyor Piella, creiem que des del novembre fins ara hi han hagut canvis importants en el tema del tractament del món rural; estem en una comissió en la qual moltes de les seves manifestacions s'han estat introduint en les dues compareixences que portem i tenim dues compareixences ja convocades d'aquí al 2 de maig; creiem que estem en plena fase de treball i creiem que seria més prudent i més operatiu que totes les observacions, tant de la interpellació en la resposta del conseller com d'aquestes propostes de conclusió, entressin com a document de treball dins de la Comissió i que allí fossin tractades en el moment en què aquesta Comissió vagi a redactar les conclusions conjuntes de totes les interpellacions, visites i altres activitats que puguem fer. Per això també demanaríem que retirés la Moció i, en tot cas, dir-li que, si no ho fes, tampoc no la podríem votar favorablement tenint en compte la situació en què està la Comissió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Efectivament el senyor Piella està en el seu dret i el seu Grup de mantenir les propostes de resolució que ens sotmeten a votació i de les seves paraules es desprèn una cosa en la qual estem plenament d'acord, entre d'altres, que la lentitud freqüent de la tramitació parlamentària fa que es produeixin situacions com aquesta, en què la creació d'una comissió d'estudi, doncs, obliga a resituar el contingut d'una interpellació i, en conseqüència, de les propostes de resolució.

Les propostes ens semblen essencialment i globalment adequades, però també ens permetríem demanar al senyor Piella, des del nostre Grup Parlamentari, que les retiri en

aquest moment i que això no obsta, doncs, perquè puguin incorporar-se d'una manera o altra als resultats que es desprendran dels treballs d'aquesta Comissió d'Estudi.

En el cas que el senyor Piella no les retirés, en conseqüència, nosaltres també ens veuríem obligats a abstenir-nos, tot i reconeixent la legitimitat de la seva posició.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor president. Poca cosa puc afegir ja per part del nostre Grup, perquè em sumo, o sigui ens sumem totalment al posicionament de la resta de grups. Considerem que no era oportú aprovar aquesta Moció, presentar a votació d'aquesta Moció en un moment que la Comissió de treball sobre la Problemàtica del Món Rural està acabant les seves compareixences i intentant arribar a unes resolucions, i, per tant, també demanem que es retiri en benefici que pogués passar a estudi la possibilitat de tenir en compte a les resolucions els punts que es demanen a la Moció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner. El senyor Piella sembla que ha de dir quelcom.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Sí, evidentment, doncs, la retirarem partint d'aquesta base que aquesta Moció i tot aquest treball que s'ha fet passi a la comissió corresponent, que és el que és lògic. I després, al mateix temps, lamentar-nos que aquesta dilació de sis mesos hagi portat aquest problema.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, només per clarificar el tema, des de la condició de portaveu, que per dos cops el senyor Piella s'ha referit que s'ha retardat sis mesos; que quedi clar que quan una interpellació ha passat deu dies —si no ho recordo malament— de la seva publicació, pot ésser inclosa en el proper Ple a petició del Grup; i de les moltes vegades que aquesta interpellació ha anat a les reunions de la Junta de Portaveus, pels motius que sigui —que nosaltres no hi entrem ni en sortim—, no ha estat inclosa en l'ordre del dia corresponent, de la qual cosa ni el nostre Grup ni el Parlament, en general, en té cap responsabilitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Li ho agraeixo, perquè m'estalvia un aclariment per part de la presidència en aquest sentit.

Bé, doncs, ha quedat retirada aquesta Moció.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de tres del migdia.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)
Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

